

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXV - N. 1 - 2 - 3

Gener - Febrer - Març 2008

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDEX

Diòcesi

Bisbe:

Paraules de Vida

Cartes pastorals	5

Decrets

Arxiu Diocesà	20
Càritas Diocesana.....	21

Confirmacions

Primer trimestre	23

Vicaria General:

Consell Pastoral Diocesà. Sessió del 25 de gener	24
Consell Presbiteral. Sessió de l'11 de febrer.....	25

Secretaria General:

Nomenaments	27

Carta de Mons. Ciuraneta

Carta al director de "La Mañana"	28

Nota de Premsa

Del Consell Presbiteral i del Col·legi Consultors.....	29

Comunicacions

De la Congregació del Clero.....	30

Necrològiques

Mn. Antoni Fontova Vilamajó.....	32
Sra. Elisa Viñals Ramon (Mare de Mons. Salinas)	35

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

Nota dels Bisbes

Materials pedagògics editats per la Generalitat	37

Conferència Episcopal Espanyola

Assemblea Plenària:

Nota de Premsa

Renovació càrrecs Conferència Episcopal	39

Santa Seu

Sant Pare:

Missatges

Quaresma 2008.....	43
Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions	46
Jornada Mundial de les Comunicacions Socials	50

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Primer Trimestre 2008	55

Paraules de Vida

**“Déu m’ha confiat la missió
de comunicar-vos la seva gràcia”
(Ef 3,2)**

6 de gener de 2008

En la festa dels Reis Mags, el protagonisme és de l’Estel que en els nostres pessebres guia als Mags fins a la cova de Betlem, i, encara més, de l’alegria de petits i grans per estrenar joguines i gaudir dels regals. Però l’Epifania no és només la diada dels regals, sinó, sobretot, la festa de la universalitat de l’Església. Com ens diu el profeta Isaïes: “Els pobles s’acosten a la teva llum, els reis busquen la claror de la teva albada... tots aquests s’apleguen per venir cap a tu; porten de lluny els teus fills, duen als braços les teves filles” (Is 60, 3-4). L’Estel dels Mags ens parla de la llum que guia tots els pobles vers Jesús. Epifania ens recorda que la fe en Jesús, que il·lumina la nostra vida, no és per guardar-la sinó per comunicar-la als altres. Per això avui celebrem la diada dels catequistes de les esglésies en països de missió.

Els Mags fan el recorregut de la seva fe, madurada en el camí dels dubtes i les pors, però també de la constància i la fidelitat. Veieren i anunciaren. Per anunciar, abans cal veure, interioritzar i estimar. L’Epifania manifesta que Déu acull a tots aquells a qui és anunciada la Bona Nova, a tots els homes d’arreu del món. Els Mags tracen un itinerari cristià. Són homes de bona voluntat que estudien els senyals dels temps, disposats a l’aventura de la fe.

Les nostres comunitats han d’estar sempre obertes, com ho estava el portal de Betlem, per compartir la immensa riquesa de la fe que Déu ens ha regalat. Tots som missioners perquè Déu ens ha confiat la missió de comunicar el seu Evangeli, i ho fem quan oferim el dolor; quan preguem per l’extensió del Regne; quan compartim amb els missioners; quan ens posem al servei de la comunitat. La gegantina obra protagonitzada pels nostres missioners necessita de grans ajuts, de la pregària i de col·laboració econòmica. Acompanyar la generositat desbordant que ells viuen, és per a nosaltres un deure i un honor.

En aquesta festa, recordem les paraules que el Papa Joan Pau II va adreçar als nens el Nadal de 1994: “A Betlem podeu reconèixer la sort dels xiquets de tot el món. Si és cert que un nen és l’alegria tant dels seus pares, com també de l’Església i de la societat, també és cert que avui molts xiquets pateixen fam, misèria, guerres. No podem romandre indiferents davant d’aquesta situació. Nadal és la festa de l’amor, tot és alegria, que el

vostre amor s'estengui a tot el món i gràcies, nens per fer-ho". També avui nosaltres, com a seguidors de Jesús, som estels que anuncien el camí. Has pensant que tu n'ets un? L'Església missionera necessita la teva llum.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Vós en el Jordà anuncieu amb signes
admirables el nou Baptisme”
(Prefaci)**

13 de gener de 2008

“El sant Baptisme és el fonament de tota la vida cristiana, el pòrtic de la vida en l'Esperit i la porta que obre l'accés als altres sacraments. Pel Baptisme som alliberats del pecat i regenerats com a fills de Déu, esdevenim membres del Crist i som incorporats a l'Església i fets participants de la seva missió. El Baptisme és el sacrament de la regeneració per l'aigua i en la paraula” (CEC 1213). Sorprenen els dons que rebem pel Baptisme, si en som conscients del que aquest representa. La comunitat cristiana n'ha de prendre consciència de la realitat i exigències del Baptisme, enmig d'una societat secularitzada, on famílies tradicionalment cristianes no bategen als seus fills, i després demanen el Baptisme perquè aquests puguin rebre la Primera Comunió. Però creix també el nombre d'adults que demanen el Bateig per participar de la vida cristiana.

Tot això situa al centre de la pastoral el gran tema de la “Iniciació Cristiana”, és a dir, com arribar a ser cristians. És de gran actualitat l'afirmació de Tertulià: “ningú no naix cristià. Som cristians per la fe i el Baptisme”; és a dir: “som cristians per la gràcia de Déu”. En realitat, és Déu mateix qui ens inicia a la vida cristiana i suscita en nosaltres la resposta de la fe, a la que hem despertat i hem estat educats al si de la comunitat eclesial, que inclou les nostres famílies, l'ambient religiós dels nostres pobles manifestat de tantes maneres en la pietat popular, en la devoció a la Mare de Déu, en les grans festes, i també les distintes formes d'ensenyament i catequesi.

Però les coses han canviat. Podríem dir que ens trobem en circumstàncies semblants als primers temps de l'Església. La fe cristiana no és una realitat pacíficament acceptada, sinó que, tot i que mantenim el costum de batejar als infants al poc de nàixer, ens trobem davant una nova realitat. Es necessita una proposta explícita de la fe que faci fructificar el do de la

vida nova, el qual, pel Bateig, ha estat sembrat al nostre cor. Per portar endavant aquesta proposta de la fe, l'Església compta des d'antic amb un camí assenyalat: el "Catecumenat Baptismal". A través d'aquest camí, unint la Paraula i la pregària, la conversió i els sagraments, pas a pas, arribem a ser cristians, a rebre els "sagraments que ens fan cristians", el primer dels quals és el Baptisme.

El Papa Joan Pau II ens deia que "tota la nostra Església ha de posar-se en estat d'Iniciació, percebent i acollint més decididament la novetat de l'Evangelí per poder anunciar-la ella mateixa". Una invitació a fer realitat a les nostres comunitats parroquials. El Bateig de Crist al Jordà és l'anunci del nostre Baptisme, el qual hem de preparar i desenvolupar a través d'una catequesi al servei de la Iniciació Cristiana.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**"Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra
ni s'entrenaran mai més a fer la guerra"
(Is. 2,4)**

20 de gener de 2008

La construcció de la pau constitueix la fita més desitjada per tots els homes en el nostre temps. És una qüestió que a tots preocupa i interessa, com es manifesta diàriament en l'opinió pública. Però la qüestió està en la forma d'entendre la pau, com a bé de la persona i de la societat. En ocasions es percep una visió de la pau que s'esgota en un sentiment superficial de tranquil·litat o una disposició a acceptar-la a qualsevol preu, sense salvaguardar allò que és just i vertader.

L'Església inicia l'any convidant a pregar per la pau. Enguany la seva pregària s'ha centrat en la "família humana, comunitat de pau". Al nostre calendari civil també es dedica, en aquest mes de gener, una jornada en memòria de Mahatma Gandhi, especialment a l'escola, per recordar a tots aquest valor fonamental que ha d'orientar els nostres esforços. Els cristians creiem que la pau és responsabilitat nostra, però també és un do de Déu, perquè Ell és la font de tot bé, i, al crear-nos a imatge seva, ens crida a viure en comunió amb Ell i amb els altres, és a dir, a ser constructors de la seva pau.

No obstant això, la pau, com la voluntat humana, és un bé fràgil. D'aquí la necessitat de trobar nous motius i forces perquè sigui una meta possible. Un cristià sap que Crist és “la nostra pau”. Units a Ell i seguint les seves petjades és possible realitzar aquesta gran obra que respon a l'aspiració més profunda del cor humà. En aquest sentit, la fe cristiana té un paper essencial per suscitar gestos de pau i consolidar les seves exigències. La confiança en Déu misericordiós i compassiu que ens crida a la fraternitat; la confiança en els homes i dones, gràcies a la imatge de Déu impresa en tots; l'esforç concret per acollir i no desentendre'ns de les ferides humanes, constitueixen elements fonamentals en el camí de la construcció de la pau.

El Beat Joan XXIII va indicar quatre exigències o pilars sobre els que s'edifica la pau: la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat. La veritat –va dir– serà fonament de la pau quan cada individu prengui consciència, més que dels propis drets, també dels propis deures amb els altres. La justícia edificarà la pau quan cadascú respecti concretament els drets aliens. L'amor serà ferment de pau quan la gent senti les necessitats dels altres com a pròpies i comparteixi amb ells el que posseeix, començant pels valors de l'esperit. Finalment, la llibertat alimentarà la pau i la farà fructificar quan, en l'elecció dels mitjans per assolir-la, els individus es guien per la raó i assumeixin amb valentia la responsabilitat de les pròpies accions (Cf. Joan Pau II, Missatge Mundial de la Pau, 2003).

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Que n'és, de bo i agradable, viure tots junts els germans!”
(Sal 133,1)**

27 de gener de 2008

El proper 2 de febrer l'Església celebra la Jornada dedicada de la Vida Consagrada. Una oportunitat per donar gràcies a Déu pel gran do que ens ha fet a través de tants germans i germanes que consagren la seva vida al seguiment del Crist, pobre, verge i obedient. Són els religiosos i religioses, presents en múltiples obres eclesials però que mostren una mateixa realitat: seguir al Crist amb un cor indivís.

Són moltes les dimensions de la Vida Consagrada, però n'hi ha una d'especial actualitat per a la nostra església diocesana: ser testimonis creïbles de la comunió eclesial. Precisament la vida comunitària dels religiosos

i religioses constitueix un senyal perquè tota l'Església creixi en fraternitat. "L'Església encomana a les comunitats de Vida Consagrada la particular tasca de fomentar l'espiritualitat de la comunió... són enviades a anunciar, amb el testimoni de la pròpia vida, el valor de la fraternitat cristiana i la força transformadora de la Bona Nova que fa reconèixer a tots com a fills de Déu i invita a l'amor, al do de si mateix envers tots, especialment envers els últims. Aquestes comunitats són llocs d'esperança i descobriment de les Benaurances; llocs en què l'amor, nodrit de la pregària, principi de comunió, està cridat a esdevenir lògica de vida i font d'alegria" (Vida Consagrada, núm. 51).

La nostra Diòcesi compta amb una presència consistent de religiosos i religioses. En aquest dia, demanem al Senyor perquè visquin segons la vocació a la qual Ell els crida, i, sobretot en l'hora present, que ofereixin un testimoni creïble de la força fraterna de l'Evangeli. El nostre món està necessitat d'aquest exemple de fraternitat, no com a quelcom merament sentimental, sinó com una realitat concreta teixida d'esforç i del do d'un mateix, d'alegries i d'entrebancs compartits. La fe cristiana no és un missatge inconcret o abstracte, sinó una proposta de vida que ja creix en aquest món tot i que té un futur encara per realitzar en plenitud. Per això necessitem del testimoni de tot el poble cristià, però, de forma particular, d'aquells que han volgut seguir a Crist d'aquesta manera tan original com ho és la Vida Consagrada.

La festa de la Presentació del Senyor il·lumina l'ofertament de la pròpia vida, al qual es consagren els religiosos i religioses. Un ofertament que es recolza en la intercessió de la Mare de Déu. Ella, així com va presentar Jesús en el temple, també presenta a aquells batejats que, seguint Crist, s'ofereixen per a ser signes de fraternitat enmig del món.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

Mares sanes: dret i esperança

3 de febrer de 2008

Un altre any ens trobem davant la campanya de "Mans unides". Per als cristians aquesta és una acció de gran abast a favor del desenvolupament que ajudi a superar la fam al món. L'Església, conscient que aquest és el problema sagnant que té avui el nostre món, ha confiat a Mans Unides aquesta missió. Ella aporta les eines que fan possible dur endavant projectes

de promoció: millora de l'agricultura; capacitació de la població infantil i adulta; dignificació de la condició de la dona i la seva preparació per a la vida familiar i professional; promoció de la salut i prevenció de malalties; responsabilització de la població nativa per tal d'aconseguir una major qualitat de vida. La campanya d'enguany està adreçada a la dona. El seu eslògan és: **mares sanes: dret i esperança.**

La Declaració Universal dels Drets Humans marca les pautes indispensables per a una vida digna. Uns drets que encara no han arribat a les dones del tercer món. Per això Mans Unides, alhora que proclama la igualtat radical de tots els éssers humans, fills de Déu, denuncia les desigualtats a l'hora de gaudir dels drets bàsics fonamentats. No oblidem que la realitat de l'home i la dona com "imatge de Déu" abasta la totalitat de l'ésser, qui participa íntegrament d'aquesta condició privilegiada de ser fill de Déu.

La dona del Tercer Món és l'esperança d'un món millor. El paper de la dona és fonamental per transformar els mals dels països pobres. Al revaloritzar el seu rol s'està engendrant una nova generació. El Papa Benet ens ha dit en la seva Encíclica "Spe salvi": "el sofriment i els turments són terribles i gairebé insuportables. Això no obstant, ha sorgit l'estrella de l'esperança, l'àncora del cor arriba fins al tron de Déu. No es deslliga el mal de l'home, sinó que el patiment, sense deixar de ser-ho, esdevé malgrat tot en cant de lloança. La grandesa de la humanitat està determinada essencialment per la seva reacció davant el sofriment i amb el qui sofreix. Una societat que no contribueix a suportar el sofriment és una societat cruel i inhumana". Mans Unides, enguany ens convoca a centrar tota aquesta perspectiva en l'atenció i promoció de la dona com a camí fonamental perquè el món tingui un rostre més humà, perquè les noves generacions trobin bona acollida i nous impulsos per créixer en totes les dimensions de la seva existència.

És una acció difícil; un gran repte. La Beata Teresa de Calcuta diu que "quan s'està en el túnel de totes les obscuritats, solament hi ha dues alternatives: o maleir o encendre una llum". La tasca dels cristians és precisament il·luminar i redescobrir l'optimisme i l'esperança.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

“Convertiu-vos i creieu en l’Evangeli” **(Mc 1,15)**

10 de febrer de 2008

En la litúrgia del dimecres de Cendra, porta de la Quaresma, apareix la paraula “conversió”. La mateixa que Jesús va utilitzar per començar la seva vida pública; fou el seu programa. Aquests dies tots els mitjans de comunicació ens parlaran dels diferents programes electorals dels diversos partits polítics. Tots ells plens de promeses i de camins per assolir-les. Doncs bé, també Jesús ens presenta avui el seu programa i els camins per assolir-lo. El seu programa no fou una guerra santa contra els pagans, sinó tota una revolució adreçada als “bons” d’aquells temps, els escribes i fariseus, i avui adreçada a nosaltres. Quan ens imposin la cendra se’ns recordarà: “convertiu-vos i creieu en l’evangeli”. Jesús no vol que pensem ara en els atacs que l’Església rep de tantes maneres. És l’hora de pensar en nosaltres: qui som?, com som?; com hem de ser? Un programa ben fàcil, i més curt no pot ser: seguir-lo renunciant a tot allò que s’oposa a Ell i deixar-nos evangelitzar per revestir-nos de la seva Paraula.

Jesús ens proposa una revolució interna: una conversió que exigeix un canvi radical en la nostra vida cristiana. Una conversió que duu a destruir i construir alhora. Convertir-se és despullar-se dels plantejaments amb els quals gosem justificar les nostres mediocritats, és sortir de l’actitud d’indiferència davant la crida de Déu que es concreta en les persones que ens envolten i en els esdeveniments. La conversió comporta descentrar-se d’un mateix per centrar-se en Crist, en Qui descobrim la novetat del Regne. Per això la vertadera conversió duu a deixar-nos evangelitzar, a creure en l’Evangeli i viure el seus valors: l’amor, el perdó, la pobresa, les benaurances. Tots ells fonament de la nostra vida. La conversió duu a l’Evangeli, i l’Evangeli dinamitza la vertadera conversió.

Els camins proposats són: la pregària per unir-nos amb Déu; el sacrifici com aprenentatge de l’autodomini i de l’austeritat; i l’almoïna, no solament com un signe de solidaritat, sinó com a despreniment. Sobre la pregària, escola d’esperança, el Papa Benet ens diu en la seva Encíclica “Spe salvi”: “Un lloc primer i essencial és la pregària. Quan ja ningú no m’escolta, Déu encara ho fa. Quan ja no puc parlar amb ningú, ni invocar ningú, sempre puc parlar amb Déu. Si ja no hi ha ningú que pugui ajudar-me Ell pot ajudar-me. Qui resa mai no està totalment sol”.

Tres camins que no estan de moda però que són necessaris per fer de la nostra vida una pasqua. Perquè la quaresma és camí pasqual: un camí per ressuscitar com Jesús.

† Javier Salinas,
 Bisbe Administrador Apostòlic
 de la diòcesi de Lleida

**“L’amor que té als qui creuen en ell
s’estén de generació en generació”
(Lc 1, 50)**

17 de febrer de 2008

El passat dilluns vàrem celebrar la Mare de Déu de Lourdes. Una festa que ens fa present la realitat de la Hospitalitat Diocesana, amb les seves peregrinacions i, sobre tot, amb el seu compromís en favor dels malalts. Fer memòria de la Mare de Déu sempre ens ajudarà a descobrir la relació íntima que hi ha entre la fe i l’amor, entre el servei als demés i la total confiança en Déu. Així ho va manifestar la Verge Maria quan proclamava en la visita a la seva cosina Elisabet: “l’amor als qui creuen en ell s’estén de generació en generació”.

Els malalts i els qui els atenen són un signe privilegiat de la presència de Déu. “Els malalts són el sagrament de Jesucrist amb una perfecta correspondència, analògica i mística, amb la presència del Senyor en l’Eucaristia” (Pau VI). Els malalts manifesten la seva fe posant la confiança en el Senyor, estímul per a viure i trobar pau. Estar preparats per assumir la malaltia o acompanyar els malalts és tot un signe de maduració humana i cristiana. Els malalts són sagrament i camí de purificació i redempció per a nosaltres; ens fan viure més plenament la comunió en Crist Redemptor. El sofriment posa a prova la nostra actitud cristiana. Els malalts confien en nosaltres i en la nostra resposta d’amor manifestada en els serveis que esperen. Viure al costat d’un malalt, del seu llit o la cadira de rodes, és estar com Maria al peu de la Creu; sense desertar davant del sofriment; restant al costat del qui pateix.

El Papa Benet ens diu que el dolor és un lloc d’aprenentatge de l’esperança, perquè “el poder de Déu és present en el món, i amb la fe en l’existència d’aquest poder ha sorgit en la història l’esperança de la salvació del món. Però es tracta precisament d’esperança i no de compliment; esperança que ens dóna el valor per posar-nos de part del bé encara que sembli que ja no hi ha esperança” (SS 36).

Acompanyar als malalts és una missió fonamental en la vida de l’Església. Els qui dediquen temps als malalts poden fer seves aquestes paraules que el Papa Benet: “Tots els qui treballen en les institucions caritatives de l’Església han de distingir-se, no per realitzar amb destresa el més convenient en cada moment, sinó per la seva dedicació a l’altre amb una atenció que surt del cor” (Déu és amor, 31, a).

Aquest any celebrem el 150 aniversari de les aparicions de la Mare de Déu a Bernardette. Demanem a la Mare de Déu de Lourdes que ens

ajudi a preparar la propera peregrinació i a viure intensament el servei als malalts com un camí per experimentar l'amor de Déu que fructifica en amor als altres.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat”
(Jn 13,34)**

24 de febrer de 2008

Una de les més grans novetats de la fe cristiana és el “manament de l'amor”. Es tracta de secundar el camí de Jesús, a través d'un amor desinteressat i magnànim envers qualsevol persona; sense límit; d'estimar fins i tot l'enemic. Aquest manament adquireix un significat particular en el matrimoni i en la família, on es concreta a través de l'amor entre home i dona que fructifica en els fills. Un camí de vida sempre en creixement, malgrat les fragilitats i dificultats, en companyia de Jesús, és a dir, deixant-se guiar per la seva forma d'actuar.

Mai no es parlarà prou del valor radical de la família en la construcció de tota persona humana i de la mateixa societat. Es comprèn l'interès de l'Església, experta en humanitat, per la família. El papa Benet XVI deia enguany al seu discurs anual al Cos Diplomàtic: “Deploro, una vegada més, els atacs preocupants contra la integritat de la família fonamentada en el matrimoni entre home i dona. Els responsables de la política, siguin de la orientació que siguin, han de defensar aquesta institució fonamental, cèl·lula bàsica de la societat. Què més es pot dir! Fins i tot la llibertat religiosa, exigència ineludible de la dignitat de cada home i pedra angular de l'edifici dels drets humans, està freqüentment amenaçada”.

El diumenge dia 30 del passat desembre, dia de la Sagrada Família, va tenir lloc a Madrid un gest de gran abast que manifesta el valor fonamental de la família en la consciència d'una gran majoria. Van ser molts els qui van sortir al carrer per testimoniar que la família ha d'assumir el seu propi protagonisme en la salvaguarda dels seus drets. Tota una invitació a les famílies a desenvolupar allò que són i esforçar-se en el projecte de vida que les identifica: que la família es fonamenta en el matrimoni entre home i dona; promou el valor incondicional de la vida humana, des del principi a la fi; és a qui correspon la missió d'educar als seus fills, i ha de gaudir de

llibertat per complir-la i comptar amb condicions laborals que afavoreixin la vida familiar.

La trobada de Madrid té molts significats, però és, sobretot, una crida a totes les famílies cristianes que dia a dia van teixint un futur entre ombres i llums, mogudes per l'experiència d'un amor que es realitza de múltiples formes: en el respecte, el diàleg, la cooperació, el perdó, l'esforç per crear un ambient amable, l'atenció a qui té necessitat. Una experiència que s'enforteix en la celebració de la fe en la comunitat cristiana, on la família troba energia i motivació per viure, per col·laborar amb altres famílies i integrar-se plenament en la gran família de Déu, que és l'Església.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu”
(Mt 22,21)**

2 de març de 2008

Hi ha qui pensa que l'Església no acaba de situar-se en la societat democràtica perquè de vegades els seus plantejaments entren en conflicte amb les lleis que aproven els qui tenen la missió de procurar el bé comú dels ciutadans. És un problema de sempre. Fins i tot Jesús s'hi va trobar. D'aquí la seva afirmació: “al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu”. Es tracta de respectar l'àmbit de responsabilitat dels polítics però també la consciència de les persones.

L'Església, com a comunitat de fidels, no té com a missió pròpia l'acció política. Aquesta és una responsabilitat particular de cadascun dels batejats, que no poden romandre al marge en la recerca de la justícia. En realitat, com ens recorda el Papa Benet XVI, “La societat justa no pot ser obra de l'Església, sinó de la política” (Deus Caritas est, 28). No obstant això, l'acció política, que té la seva pròpia autonomia, no ha d'excloure les referències ètiques que tenen el seu fonament en la religió. L'autonomia de les realitats humanes no exclou la seva íntima relació amb les exigències d'una visió integral de l'home i del seu destí etern.

Per tot això, en el moment d'elegir les persones i els programes que millor puguin contribuir a l'èxit del bé comú de la societat i de tota persona en particular, un creient no pot deixar d'exercir la seva responsabilitat. En

l'hora present, les paraules que Benet XVI va adreçar a un grup de polítics poden ser realment il·luminadores:

“Pel que afecta l'Església catòlica, el que pretén principalment amb les seves intervencions en l'àmbit públic és la defensa i promoció de la dignitat de la persona; per això, presta conscientment una atenció particular a principis que no són negociables. Entre aquests, avui es poden destacar els següents: **protecció de la vida en totes les seves etapes**, des del moment de la concepció fins a la mort natural; **reconeixement i promoció de l'estructura natural de la família**, com a unió entre un home i una dona basada en el matrimoni, i la seva defensa contra els intents d'equiparar-la jurídicament a formes radicalment diferents d'unió que, en realitat, contribueixen a la seva desestabilització, enfosquant el seu caràcter particular i el seu irremplaçable paper social; **protecció del dret dels pares a educar els seus fills**. Aquests principis no són veritats de fe, tot i que reben de la fe una nova llum i confirmació. Estan inscrits en la pròpia naturalesa humana i, per tant, són comuns a tota la humanitat”. Negar això porta a qüestionar la veritat de la persona humana. I un cristià no pot romandre al marge d'aquesta veritat.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Si avui escolteu la seva veu...”
(Jr 11,4)**

9 de març de 2008

Enguany, la proximitat de la Pasqua situa el dia del Seminari en aquest diumenge. Cada any per sant Josep us parlo del Seminari, les vocacions, els nostres seminaristes. Com a Bisbe, per a mi parlar del Seminari és parlar de l'església del demà, perquè de la seva vitalitat depèn la força eclesial de la nostra Diòcesi. Fem nostre l'eslògan d'aquesta jornada: “Si avui escolteu la seva veu...”. Sí, tots hem d'escoltar la veu del Senyor i preguntar-nos què ens demana avui. I els joves de manera especial.

Com a Pastor, no em canso de recordar la importància de donar resposta a la crida del Senyor. A cada comunitat; a cada família creient; a cada moviment apostòlic; a cada equip de catequesi; a cada grup de joves,

us prego que penseu: quant de temps fa que d'entre vosaltres no ha sorgit cap vocació? Als seminaristes, els vull dir: valents! Perquè en un context de marginació d'allò que és cristià, on l'entorn social no ajuda al compromís vers els germans i menys en el sacerdoci, mostreu disponibilitat total d'entrega a Déu per al servei dels altres, i ho feu amb joia perquè creieu fermament que val la pena ser sacerdot. Esdeveniu així portadors de la llavor vocacional, animant a altres joves a “escoltar la seva veu”.

Sacerdots, la vostra entrega viscuda amb goig és el vostre gran testimoni, capaç de contagiar l'entusiasme sacerdotal als joves enmig d'una societat que veu la religió catòlica com quelcom marginat, innecessari, passat. Nosaltres sabem que Crist fou d'ahir, és d'avui i serà de demà. Al Seminari vau desenvolupar la vocació mitjançant la pregària, l'estudi i el servei. Cal parlar del Seminari als joves de les vostres parròquies, i proposar la vocació sacerdotal als que us sembli que serien bons sacerdots. Quina edat té l'últim sacerdot fill de la vostra parròquia?

I què diu el Senyor a les famílies? Les famílies cristianes han estat sempre el més fecund viver de vocacions sacerdotals. Penseu aquesta possibilitat; ajudeu als vostres fills a enfocar la vida al servei dels homes, anunciar la Bona Nova de l'Evangeli, ser sembradors d'esperança. Valoreu la possible vocació d'algun dels vostres fills.

A tots ens ha de preocupar la sequera de vocacions. Més que mai és necessari l'anunci de l'Evangeli. Tot i el gran treball apostòlic de molts laics compromesos, sempre serà necessari el sacerdot. Confiant en l'eficàcia de la pregària a la que el Senyor ens invita de manera exigent i persuasiva a demanar “que envii obrers als seus sembrats” (Mt 9, 38), escoltem avui la seva veu per descobrir què espera de cadascú de nosaltres: l'ajut al Seminari; la pregària per les vocacions; i, d'alguns, el **sí** radical. El Senyor ens interpel·la. No tingueu por.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“No us espanteu, Jesús de Natzaret,
el Crucificat, ha Ressuscitat, no és aquí”
(Mc 16,6)**

23 de març de 2008

Avui és **Pasqua**. Els cristians celebrem la nostra gran festa: Jesús, el Crucificat, ha ressuscitat i està entre nosaltres. El ciri pasqual, la “Llum de Crist”, gran i ornat, encès i col·locat ben visible a l’altar és la seva representació misteriosa entre nosaltres. Manifestem la joia amb el cant de l’al·leluia. Aquest fou el missatge joiós del tercer dia: “Realment el Senyor ha ressuscitat” (Lc 24,34). “Avui és el dia que venç el Senyor, alegrem-nos-en i celebrem-lo” (Sl 118,24).

Sense la Resurrecció de res no hagués servit la seva Encarnació i Mort. I sense la Resurrecció “la nostra fe és buida i il·lusòria i som els qui fem més llàstima de tots els homes” (1Cor 15,14-19) De què ens serviria la pregària, les renúncies, el servei, l’amor, les celebracions? Serviria de res el nostre testimoniatge? Ara és ferma la nostra esperança. Avui celebrem la gran notícia que durant quasi 2000 anys l’Església, nosaltres els cristians, hem proclamat i viscut: és Pasqua, Crist ha ressuscitat.

Quan ens manca l’esperança, ens trobem davant les mateixes preguntes que aquell dia es van sentir vora el sepulcre: “qui ens farà rodolar la pedra de l’entrada del sepulcre?” (Mc 16,3); “perquè busqueu entre els morts aquell que és viu?” (Lc 24,5). Estem tan acomodats que quan un entrebanc –por a enfrontar-nos amb el malestar, amb els atacs a la nostre fe– ens preguntem “qui ens farà rodolar la pedra de l’entrada del sepulcre?”. I ens oblidem que tot ha estat vençut per Crist ressuscitat. De vegades busquem la solució als nostres problemes en programes mancats de vida. No vivim l’alegria del sepulcre buit. Però sabem que Crist, ressuscitant ho ha vençut tot, i és possible una nova vida: la vida de Crist Ressuscitat. És aquest Crist qui ens diu que hem d’anunciar allò que hem vist i que Ell ens ha mostrat. Perquè Crist viu, nosaltres podem viure estimant, treballar per un món nou, reconstruir la fraternitat, fer present el seu amor, viure l’esperança pasqual, creure en la vida humana, la dignitat de cada persona, la família cristiana. Cal anar allà on faci falta i anunciar que Crist viu, que està present en la nostra vida, que dirigeix l’Església, que està al nostre costat i ens diu: “no tingueu por”.

Recordem que cada dia, especialment el diumenge, el Senyor ressuscitat es fa present enmig nostre en la celebració de l’Eucaristia. Així es compleixen les seves promeses. Camina entre nosaltres fins a la fi del món. Perquè Aquell que va passar per la vida fent el bé, i la va entregar fins a la

mort en Creu, ha ressuscitat i ens ha reunit per fer de nosaltres un poble que proclami les seves meravelles: l'esperança que no defrauda.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi de Lleida*

**“Tu has creat el meu interior,
m’has teixit en les entranyes de la mare.”
(Mt. 22,21)**

30 de març de 2008

Durant els últims mesos s’ha debatut molt un tema fonamental per al futur de la nostra societat: el valor de la vida. Hem estat testimonis de com distints mitjans de comunicació ens mostren que l’avortament –eliminació deliberada i directa d’un ésser humà en la fase inicial de la seva existència, que va de la concepció al naixement– és una realitat innegable en la nostra societat. Una qüestió que té moltes dimensions. Una d’elles que no podem ometre és que, quan una dona es planteja avortar, no sempre és conscient que “el qui s’elimina és un ésser humà que comença a viure, és a dir, allò més innocent en absolut que hom pugui imaginar: mai no podrà ser considerat un agressor, i menys encara un agressor injust! És dèbil, inerm, fins al punt d’estar privat àdhuc d’aquella mínima forma de defensa que constitueix la força implorant dels gemecs i del plor del nadó. Es troba totalment confiat a la protecció i a la cura de la dona que el porta al si. Amb tot, a voltes, és precisament ella, la mare, la qui decideix i en demana l’eliminació, i àdhuc la procura” (Joan Pau II, *Evangelium vitae*, n 58).

Incessants missatges intenten posicionar la societat en el lloc de la mare, intentant que tots vegem justificable el fet de l’avortament, almenys en algunes situacions. Creix cada cop més aquesta forma de veure les coses, de manera que fins i tot es planteja com un dret de la dona, oblidant la implicació d’un segon ésser humà. Des de la perspectiva del valor radical de la vida és un plantejament totalment abominable. No obstant això, vivim en un món en el que tot es relativitza en funció dels interessos personals dels qui estan en condicions d’exercir-los.

L’avortament constitueix, com diu el Concili Vaticà II, juntament amb l’infanticidi, “crim nefand”. Però és una valoració que qualsevol ésser humà pot descobrir simplement mirant la realitat. I, no obstant això, què passa

en la nostra societat que tantes persones disculpen i relativitzen aquesta barbàrie? Potser és una crida, una invitació a despertar de la somnolència, a refermar valors innegociables que constitueixen el fonament del nostre propi existir: la vida, o s'afirma totalment o ja no és tal. Tot ésser humà conscient de la seva dignitat pot arribar a aquesta conclusió. Un cristià també l'afirma i l'assumeix amb totes les seves conseqüències. El contrari seria negar la pròpia humanitat i també la pròpia fe en la revelació de Déu, que ens mostra el valor sagrat de la vida. Per això, la comunitat eclesial no pot deixar d'esforçar-se per recordar a tots el valor innegociable de la vida, i en buscar camins perquè aquelles dones que es vegin en el tràngol de pensar en un possible avortament del fill de les seves entranyes, puguin trobar les ajudes necessàries per a superar la situació.

A tots us desitjo bona i santa Pasqua de Resurrecció.

† Javier Salinas,
*Bisbe Administrador Apostòlic
 de la diòcesi de Lleida*

Arxiu Diocesà

Decret

Javier Salinas Viñals, per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica, Bisbe de Tortosa i Administrador Apostòlic de Lleida,

Pel present,

Decreto:

Primer

Hauran de ser lliurats a l'Arxiu Diocesà de Lleida, en dipòsit i per a la seva custòdia, els següents llibres i documents de parròquies o entitats que depenguin del Bisbat:

- 1** els llibres sacramentals de més de cent anys;
- 2** la resta de llibres i documents (llogalls, testaments, actes, llibres de comptes, plànols, etc.) que tinguin més de cinquanta anys;
- 3** els llibres i documents de parròquies desaparegudes que es custodiïn en altres arxius parroquials;
- 4** els plànols de les obres de nova planta i de rehabilitació de les parròquies, oratoris, ermites, etc.
- 5** les memòries de les activitats de cada curs de les parròquies, Arxiprestats, Delegacions diocesanes, Departaments, Secretariats diocesans, moviments i grups d'acció pastoral.

Segon

L'Arxiu Diocesà expedirà el document acreditatiu corresponent per als llibres i altres documents rebuts en dipòsit; el qual s'haurà de custodiar en l'arxiu de procedència.

Tercer

Els registres sacramentals, o els que afectin a les persones, només poden ser examinats per l'implicat, familiars directes o bé per mitjà d'un procurador amb permís escrit en què s'expliqui la raó de la consulta. Si les dades afecten a terceres persones, no es pot accedir a la seva consulta (LO 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal).

Quart

Per l'accés d'estudiants i investigadors el Bisbe aprovarà un Reglament de funcionament de l'Arxiu Diocesà.

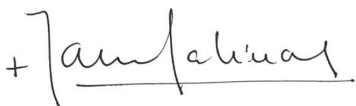
Cinquè

Si alguna parròquia o entitat desitgessin tenir còpia dels llibres que envien a l'Arxiu del Bisbat, caldrà, en cada cas particular, establir unes normes respecte a la conservació i qualsevol forma de reproducció dels documents, tot garantint sempre les lleis de protecció de dades. Per altra banda, s'hauran d'observar les mateixes normes d'aquest Decret en el que fa referència a les condicions de consulta.

Sisè

En cas de dubte serà d'aplicació el previst en el Codi de Dret Canònic sobre els Arxius Diocesans (cànon 486 i ss.) i la normativa emanada de la Conferència Episcopal Espanyola.

Lleida, 14 de febrer de 2008

† Javier Salinas,
Bisbe Administrador Apostòlic
de la diòcesi Lleida

Per manament del Sr. Bisbe
Administrador Apostòlic,

Daniel Turmo
Canceller-Secretari

Càritas Diocesana

Decret

Javier Salinas Viñals, per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica, Bisbe de Tortosa i Administrador Apostòlic de Lleida,

Havent oït el parer de l'Assemblea General de Càritas Diocesana celebrada el propassat dia 15 de desembre de 2007, i tot havent escoltat les propostes de renovació de responsables de programa feta pel Director diocesà, Sr. Ramon Baró Cerqueda;

Havent considerat que cal afrontar els reptes d'una nova etapa en l'acció a favor dels pobres, i tot agraint la tasca generosa desenvolupada fins ara per totes i cada una de les persones que han format part del Consell Diocesà de Càritas Diocesana de Lleida;

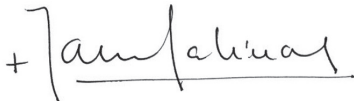
Havent atès la instància adreçada pel Delegat diocesà, Gà. Benet Arbués Rubiol, fms, de data 12 de febrer de 2008;

Pel present decret, i d'acord amb l'establert en els arts. 8.1.5.6. i 8.2.4. dels Estatuts de Càritas Diocesana, nomeno membres del Consell Diocesà de Càritas Diocesana de Lleida, per a un trienni, a les següents persones:

Sra. Montserrat Bacardí Queralt,
 Sr. Conrad Farré Perucho,
 Sra. Trinitat Llop Querol,
 Sra. Encarna Torres Gallego,
 Sra. Minerva Porcel Giraut,
 Sr. Lluís del Val Rodríguez,
 Sra. Sònia Martínez Albiñana,
 i Sr. Josep Maria Figuera Rubió,

esperant que exerciran aquest càrrec com a un bon i fidel servei als pobres i al Poble de Déu que peregrina en aquesta Diòcesi.

Lleida, u de març de dos mil vuit

† Javier Salinas,
 Bisbe Administrador Apostòlic
 de la diòcesi Lleida

Per manament del Sr. Bisbe
 Administrador Apostòlic,

Daniel Turmo
 Canceller-Secretari

Confirmacions

*Durant aquest trimestre,
el Vicari General i el Vicari Episcopal de Pastoral,
amb delegació del Sr. Bisbe,
han conferit el sagrament de la Confirmació
als joves que s'esmenten a continuació:*

			nois	noies
Gener	13	Soses	-	7
Febrer	1	P. Sant Jaume (Lleida)	9	12
Febrer	8	P. Sant Ignasi de Loiola (Lleida)	4	7
		(Col·legi Maristes)		
Febrer	16	Albagès	4	3
Març	1	Castelldans	3	7
Març	9	P. Santa Teresa de l'Infant Jesús (Lleida).....	1	3

Vicaria General

Consell Pastoral Diocesà

Sessió del dia 25 de gener de 2008

El dia vint-i-cinc de gener de dos mil vuit, a les 19 h., tingué lloc la reunió plenària del Consell Pastoral Diocesà, a la Casa d'Espiritualitat, presidida pel Sr. Bisbe Mons. Javier Salinas. Fou moderador de la sessió el Sr. Antoni Miquel.

Es començà amb una estona d'oració a la capella del claustre, en la qual es va pregar principalment per la unitat dels cristians, i tot seguit els consellers i conselleres es desplaçaren a la sala de reunions.

Després de la preceptiva aprovació de l'acta i el seguiment d'acords i temes de la passada reunió (1 de juny de 2007), s'abordà el primer tema de l'ordre del dia: **Balanç i revisió del Pla de pastoral 2005-2008**. Des de la Vicaria de Pastoral s'havia demanat fer un treball de reflexió i avaluació del Pla de pastoral vigent, amb aquestes quatre preguntes: Quins nous camins s'han obert? Quines dificultats hem trobat? Quin reptes hem d'assolir? Quines han de ser les prioritats cara al nou Pdp?

S'ha de dir que des de tots els nivells (Arxiprestats i parròquies, Delegacions, Secretariats) s'ha dut a terme un bon treball, seriós i amb il·lusió evangelitzadora.

Com a nous camins s'apunten: fer el de sempre amb un nou esperit, tot situant-nos en els nous temps; trobades pastorals personalitzades; potenciació de la formació dels laics: catequesi, Bíblia, litúrgia, etc.; potenciació de la identitat parroquial (consells pastorals, seminaris d'estudi, revistes, etc.); s'agraeix la presència i l'aportació carismàtica i evangelitzadora de les 32 comunitats de vida religiosa presents a la Diòcesi; es valora molt el complex de l'Acadèmia Mariana, amb totes les immenses possibilitats de la Casa d'Espiritualitat...

Com a dificultats s'observen el perill de caure en una sacramentalització i una pastoral només de conservació; la dificultat d'entendre i assolir la nova realitat social, els signes dels temps; l'edat dels preveres; la minsa presència dels laics en les diverses realitats tant del món com de l'Església; la disminució de la catequesi de confirmació i post-confirmació, etc.

Com a reptes i prioritats cara al nou Pla de pastoral, s'apunten aquestes cinc: 1) atenció als nouvinguts, als joves i a les famílies, 2) opció per les persones i l'acolliment, 3) importància de la formació, i més en concret, de l'IREL, 4) continuar treballant la promoció i potenciació del laïcat, des de la seva missió baptismal i 5) opció per la parròquia, com a comunitat de fe i evangelització.

Com a segon tema, Mn. Josep A. Jové va fer una **valoració de l'Assemblea Diocesana del propassat 27 d'octubre**, la qual va ser molt positiva i il·lusionant, per molts conceptes: participació, qualitat de la ponència, preguntes i inquietuds, ambient de germanor, etc.

El tercer tema era una **proposta de creació d'un Fons diocesà per la conservació del Patrimoni de la Diòcesi**, tema abans estudiat pel Consell Presbiteral i el d'Afers econòmics. El Sr. Vicari episcopal d'Economia presenta aquest projecte a l'empar de l'establert al cànon 1263 del CDC. La finalitat de dit Fons és fer realitat el principi evangèlic de la "Comunicació cristiana de béns", tot afavorint una infraestructura parroquial digna i decorosa. Mn. Josep A. Ginestà expressa d'on han de sortir els ingressos del Fons (Bisbat, parròquies, altres entitats...) i la creació d'una comissió gestora. Segueix un breu diàleg en el qual s'aporten algunes idees per la creació i sosteniment d'aquest Fons.

Finalment, hi hagueren diverses **informacions** (del Sr. Bisbe, de la Vicaria de Pastoral, de les Delegacions de família i vida consagrada, del Secretariat de pietat popular), i essent les 21 h., Mons. Salinas va agrair el treball fet i acomiadà els consellers.

Consell Presbiteral

Sessió del dia 11 de febrer de 2008

El dia onze de febrer de dos mil vuit, a les 11 h., a la Casa d'Espiritualitat, es reuní el Consell Presbiteral. Excusen la seva assistència Mn. Josep A. Jové, el P. Joan Pujol i Mn. Jaume Pedrós. Un cop resada l'hora intermèdia, s'aproven les actes de les sessions anteriors (29 de novembre i extraordinària de 18 de desembre) i el Secretari procedeix al seguiment d'acords i temes.

Com a primer tema s'aborda l'estudi i deliberació d'un **Projecte de Decret regulador de l'Arxiu Diocesà**, essent ponents Mn. Jacint Cotonat i la sra. Anna Esteve, de l'Arxiu Diocesà.

Es tracta de proveir a la custòdia dels documents que reflecteixen la vida pastoral diocesana, car un Arxiu té aquesta finalitat de conservació de la memòria històrica. En el Projecte de Decret, elaborat conjuntament per l'Arxiu i la Secretaria General, s'observa el lliurament en dipòsit dels llibres sacramentals de més de cent anys, la resta de llibres i documents que tinguin més de cinquanta anys (lligalls, testaments, llibres de comptes, etc.), els plà-

nols d'obres de nova planta i les memòries de les Delegacions diocesanes. Es tindrà en compte, a efectes de consulta, la llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades.

La deliberació se centra sobre dos aspectes: primer, si els testaments poden ser lliurats a l'Arxiu, i segon, si l'obligació de lliurament de les memòries d'activitats de les Delegacions no s'hauria de fer extensiva a altres col·lectius i grups diocesans.

Pel que fa al primer aspecte, el Sr. Vicari General s'encarregarà de fer la consulta pertinent a algun Notari; pel que respecta al segon, s'acorda d'ampliar l'exigència de lliurar llurs memòries a les parròquies, Arxiprestats, Departaments i Secretariats diocesans. Es procedeix a la votació i el Projecte de Decret és aprovat per unanimitat.

Es presentat també un Projecte de "Normativa de funcionament de l'Arxiu Diocesà de Lleida", el qual consta de 20 articles i un annex sobre els aranzels. S'acorda que fins a l'1 de març es puguin presentar a la Secretaria General les esmenes i correccions que es considerin oportunes, a fi de millorar el text.

Finalment, els ponents demanen més espai i millors mitjans tècnics (escanner, ordinadors, etc.) per poder desenvolupar bé la seva tasca.

Tot seguit, des de la Vicaria episcopal de Pastoral, es presenta una nova reflexió sobre **les Unitats pastorals: possibles passos a seguir cara a una millor funcionalitat pràctica**. L'encarregat de fer la ponència és Mn. Lluís Sallan. Després de fer esment del procés que hem seguit, ens recorda que la UdP és una unió de comunitats parroquials, que neix d'una nova configuració dels espais pastorals molt marcats per la mobilitat de les persones, amb quatre notes definitòries: l'acollida, la proximitat, la col·laboració ministerial i la responsabilitat compartida. Això planteja la formació i missió d'agents de pastoral, dels diaques permanents, dels membres dels consells pastorals i de les assemblees parroquials. La UdP ha de ser portada per un equip de pastoral, amb un moderador "prevère", que coordinarà els diferents camps de l'acció pastoral. Tot això pressuposa una visió d'Església en missió amb una reconeixença i valoració del paper dels laics. Seguí una deliberació en la qual s'acorda de presentar des de la Vicaria de pastoral un instrument laboris senzill i concret per treballar des dels diversos Arxiprestats.

Finalment hi hagué un torn d'informacions i essent les 13.15 hores, Mons. Salinas va cloure la sessió. Els consellers dinaren a la Casa d'Espiritualitat.

Secretaria General

Nomenaments

Febrer

Dia 11

Sra. Llic. María José Gilart Sánchez, Col·laboradora del Departament d'afers econòmics - Secció de béns immobles del Bisbat de Lleida.

Dia 13

Rvd. Sr. Llic. Joaquim Mesalles Sorolla, Rector de la parròquia de sant Joan Baptista, de Benavent de Segrià (tot continuant com Adscrit a la parròquia del Santíssim Salvador, de Lleida).

Dia 23

Sr. Ramon Maria Reig Massana, membre del Consell diocesà per als assumptes econòmics i Assessor de la Comissió per la conservació del patrimoni.

Dia 29

Sra. Ana Isolina Ruiz Rodríguez i Sr. Aleix Vilalta Vilalta, membres de l'equip del Servei religiós de l'Hospital Universitari "Arnau de Vilanova", de Lleida.

Març

Dia 1

Han estat nomenats membres del Consell Diocesà de Càritas Diocesana de Lleida, per a un trienni:

Sra. Montserrat Bacardí Queralt

Sr. Conrad Farré Perucho

Sra. Trinitat Llop Querol

Sra. Encarna Torres Gallego

Sra. Minerva Porcel Giraut

Sr. Lluís del Val Rodríguez

Sra. Sònia Martínez Albiñana

Sr. Josep Maria Figuera Rubió

Carta de Mons. Francesc Xavier Ciuraneta i Aymí, Bisbe Emèrit de Lleida

*Carta del Bisbe Ciuraneta
al director del diari “La Mañana”.*

Des de la Palma d'Ebre

Em plau enviar-li aquestes lletres, que volen ser una clarificació d'alguna informació publicada en aquest diari. Per tant, li demano la seva publicació.

Aquests dies han publicat informacions respecte del diaca Víctor Ortiz, en les que m'atribueixen literalment unes paraules que, ni en privat ni en públic, mai he dit. Tampoc no s'adequa a la realitat dels fets les informacions que m'atribueixen “escritos de apoyo” a favor del diaca Víctor. Únicament he manifestat per escrit a petició de la Sagrada Congregació del Clergat, la meva llibertat en l'ordenació del diaca i tenint en compte les informacions rebudes. Em sap molt greu haver estat manipulat, donant informacions que no responen a la realitat.

Per damunt de tot, crec que hem de buscar el que ajuda a l'Església per al compliment de la seva missió evangelitzadora i santificadora. Per tant, hem de viure en comunió tots els fidels de la nostra estimada Diòcesi, buscant la sintonia d'esperits amb el qui compleix el servei apostòlic de guiar-nos en aquest moment.

8 de març de 2008

Nota de premsa

Dels membres del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors del Bisbat de Lleida

Els membres del Consell Presbiteral i del Col·legi de Consultors del Bisbat de Lleida creiem que és un deure nostre manifestar el que segueix:

Hem llegit en la premsa local d'avui un manifest i informacions que fan referència a l'actitud del Bisbe Administrador Apostòlic de Lleida, Mons. Xavier Salinas, amb relació al litigi dels béns de la Franja.

Aquestes informacions en què es critica fortament a Mons. Xavier Salinas, prenen com a base la carta que, en el seu dia, va fer arribar a tots els mossens per a ser llegida a les misses del diumenge, dia 23 de desembre passat.

La carta en qüestió ens la va llegir i consultar; i tots, unànimement, la vam recolzar. Estem segurs que, si la carta esmentada es llegeix amb ponderació i sense prejudicis, no dóna motius per a cap crítica. No diu res que no sigui veritat.

Per altra banda, nosaltres som coneixedors de les moltes gestions que ha fet, a tot nivell, fins en la Rota Romana, i en les que sempre ha defensat, amb les argumentacions al seu abast, el patrimoni de Lleida. I, com han propugnat també els altres membres del Consorci, ha demanat moltes vegades al Bisbe de Barbastro-Monzón que, al marge del litigi, s'avingui a diversos tipus de col·laboració que, ja en l'anterior pontificat, s'havien promogut.

Volem, doncs, recolzar altra vegada les seves accions en aquest tema.

Lleida, 22 de gener de 2008

Comunicacions de la Congregació del Clero

Santa Seu

*Carta dirigida a Mons. Javier Salinas,
Administrador Apostòlic de Lleida*

CONGREGATIO
PRO CLERICIS

Vaticano a 6 de marzo de 2008

N. 20073347

Excelencia Reverendísima:

Adjunto a la presente la carta, que este Dicasterio trasmite al Diácono José Víctor Ortiz Hormiga, en relación al tiempo perentorio y prórroga del mismo acerca del Recurso, contra la decisión de Vuestra Excelencia, presentado delante de esta Congregación y protocolado en el archivo en fecha 20 diciembre 2007.

Según cuanto dicta el can. 57 § 1, este Dicasterio tenía como fecha límite de respuesta el 20 del corriente mes salvo prórroga, amparada por el Derecho que le otorga el Reglamento General de la Curia Romana (art. 136/2, del 1 de julio de 1999), ahora y por la presente se le comunica que, de hecho, se prórroga por tres meses el tiempo de la resolución de la causa presentada por el Diácono Ortiz, a contar desde el término útil señalado por dicho canon.

Vuestra Excelencia, si lo considera oportuno, puede publicar las dos misivas.

Aprovecho la oportunidad para manifestarle mis sentimientos de comunión eclesial, mientras me confirmo

de Vuestra Excelencia Rvdma.
devotísimo

+ Mauro Piacenza
Arzobis. Tit. de Vittoriana
Secretario

Excelencia Reverendísima
Mons. **Javier Salinas**
Administrador Apostólico
c/ del Bisbe, 1
E-25002 LLEIDA
(con anejo)

Comunicacions de la Congregació del Clero

Santa Seu

*Carta dirigida al Reverent
José Víctor Ortiz Hormiga, diaca*

CONGREGATIO
PRO CLERICIS

Vaticano a 6 de marzo de 2008

N. 20073347

Reverendo Señor:

En referencia al Recurso, presentado por Vuestra Señoría delante de esta Congregación y protocolado en la misma el 20 de diciembre de 2007, contra la decisión del Excmo. Administrador Apostólico de Lleida y visto el art. 136/2 del Reglamento General de la Curia Romana, de 1 de julio de 1999, se le comunica que, con el fin de estudiar más detenidamente la cuestión presentada, este Dicasterio prorroga los términos temporales, señalados en el can. 57 § 1, en tres meses, a contar desde el término útil señalado por dicho canon.

Además este Dicasterio lamenta profundamente que Vuestra Señoría, por sí mismo o por otro, haya hecho pública noticia de su caso mediante la prensa, que en fecha 5 de los corrientes ha escrito en primera página diversos pormenores del tema. Si, como se afirma en los periódicos, esta Congregación no ha dado respuesta a su Recurso amparándose en el silencio administrativo, por derecho y por honestidad Usted hubiera debido seguir el cauce jurídico, que ofrece el modo de proceder de la Iglesia, dirigiéndose a Instancia superior.

Aprovecho la ocasión para reiterarme

de Vuestra Señoría Reverenda
devotísimo

+ Mauro Piacenza

+ Mauro Piacenza
Arzobis. Tit. de Vittoriana
Secretario

Reverendo Señor
Don José Víctor Ortiz Hormiga
Díacono
c/ Alcalde Pujol, 5
E-25006 LLEIDA

Necrològiques

Mossèn Fontova celebra Pasqua a la Casa del Pare

Podia estar previst, portava uns dies a la clínica, però ens ha agafat a tots per sorpresa. La notícia de la mort de Mn. Antoni Fontova Vilamajó cobria amb un vel de dol la diòcesi de Lleida. Un vessament cerebral li ha pres la vida. Mn. Antoni Fontova Vilamajó morí, confortat amb els sagraments de l'Església, a Lleida, el dia 21 de març de 2008, en plena celebració de Setmana Santa. Tenia 77 anys d'edat i 54 de capellà. Nascut a Castelló de Farfanya, Lleida, el 5 de novembre de 1930, cursà els estudis eclesiàstics al Seminari de Lleida on fou ordenat sacerdot.

La seva vida en l'exercici del ministeri sacerdotal ha estat molt rica i fructuosa. Era un capellà "full time"; les 24 hores del dia estava al servei dels feligresos, de preferència els pobres i necessitats, i en altres apostolats diocesans. Home emprenedor, curós de la dignitat de la Casa de Déu, construï el temple parroquial de Sant Jaume; posteriorment el de la Mare de Déu del Pilar, primerament al carrer Tamarit de Llitera, i després l'actual al Passeig de Ronda, prop la Plaça Europa, a Lleida. I va fer la reforma del d'Alguaire, el temple i el monument al Sagrat Cor. Devot de la Mare de Déu, era fidel a la Peregrinació a Lourdes, amb l'Hospitalitat.

Més conegut per la seva capacitat empresarial i constructor de temples, animava també la seva acció pastoral un marcat compromís social, fruit de l'Evangeli, que es manifestà en la seva estada a Canelles, amb activitats a favor dels treballadors en defensa dels seus drets i promoció de les condicions de vida i dignitat humana. El seu afany per la formació humana i l'aprofitament del temps d'oci va fer que construís un saló parroquial de cinema i organitzés altres actes culturals, a Juneda.

Entusiasta de la pastoral de la salut, ha estat capellà de la Clínica l'Aliança des de 1983 fins el moment del seu traspàs.

En la seva tasca parroquial, ha tingut cura de les parròquies de Sant Martí, Lleida, on començà com vicari. Després foren Senet, Aneto, Forcat i Bono. Nomenat ecònom de Juncosa, regí la parròquia de 1960 a 1964. Alguaire i Almacelles foren un altre pas fins arribar a Lleida, nomenat rector adjunt de Sant Martí. Ja després Rector de Sant Jaume i de la Mare de Déu del Pilar, construï els dos temples parroquials. En aquest temps fou també dos anys encarregat de la parròquia de Bell-lloc.

Entre altres menudalles pastorals va ser consiliari de les "XL Hores", "Associació de la Guàrdia i Oració al Santíssim Sagrament". D'àmbit supra

parroquial, va ser Arxiprest de Lleida - Seu Vella, i membre del Consell Diocesà de Pastoral i del Consell Presbiteral.

Mn. Antoni Fontova i Vilamajó, celebren per sempre més la joia de la Pasqua, amb la Mare Déu i els sants, al Cel.

Mn. Jaume Montaña

Missa de resurrecció a la parròquia del Pilar, de Lleida, per acomiadar al seu exrector Mn. Antoni Fontova

Amb la Missa de la solemnitat de la Resurrecció del Senyor, celebrada a 2/4 de 5 de la tarda del Diumenge de Pasqua, la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Lleida va acomiadar al seu exrector Mn. Antonio Fontova Vilamajó, que havia traspasat als 77 anys d'edat i 55 de sacerdoci, el vespre del 21 de març, Divendres Sant, en la clínica l'Aliança de Lleida, de la que n'era capellà des de feia vint-i-cinc anys fins la seva mort.

Nombrosos fidels ompliren el modern temple parroquial, que quan ell n'era rector, havia fet possible fa trenta-un anys, per donar l'últim adéu-siau i pregar per al seu estimat Mn. Fontova. A la celebració assistí també una representació de l'Ajuntament de Lleida, encapçalada per l'alcaldeessa en funcions Montse Mínguez i altres regidores i la diputada electa Conxita Tarruella.

La celebració començà amb l'himne de la Pasqua "Crist ha ressuscitat", interpretat amb sentiment i emoció pel Cor Parroquial. En representació del bisbe administrador apostòlic Javier Salinas, que tot i haver presidit el Tridu Pasqual a la catedral de Lleida, no va poder assistir a l'enterrament de Mn. Fontova; aquets fou presidit pel vicari general Mn. Joan R. Ezquerria. Amb ell, concelebraren el vicari de Pastoral Mn. Josep A. Jové, l'actual rector Mn. Francesc Xavier Jauset i la pràctica totalitat del presbiterat diocesà.

El vicari general en la seva homilia es referí als traspàs de Mn. Fontova com l'acomiadament a "un germà, un company sacerdot, un pastor i un amic al que tots estimàvem".

Tanmateix esmentà la circumstància de la seva mort ocorreguda el vespre del Divendres Sant, quan els cristians commemorem la mort de Crist i la del seu enterrament en la tarda del Diumenge de Pasqua, quan celebrem amb goig la Resurrecció del Senyor: "No ho explica tot això?", es preguntà Mn. Ezquerria.

El vicari general feu memòria del rector traspassat com un home d'intensa pregària i d'adoració eucarística, tal i com havia estat consiliari de la Guàrdia d'Oració al Santíssim Sagrament (Quaranta Hores). També del seu amor a Maria, recordant com fou ell "...qui ha infantat aquesta parròquia dedicada a la Mare de Déu del Pilar". El vicari general va cloure la seva homilia recordant Mn. Fontova com un sacerdot que va confiar en Déu, compassiu i bondadós i el va servir, lliurant-se amb fidelitat a l'Església fins a la fi: "...Hem, perdut un mossèn, però hem guanyat un intercessor" afirmà, alhora que va convidar els fidels a pregar per les vocacions: "...som grans i pocs, però cal tenir esperança... Déu proveirà!".

Abans de cloure la celebració i com s'acostuma a fer en el comiat d'un prevere, el secretari general del bisbat Mn. Daniel Turmo, donà lectura a la referència biogràfica de Mn. Antoni Fontova, nascut el 1930 a Castelló de Farfanya i ordenat prevere el 1953. Esmentà el secretari general tots els pobles on serví pastoralment: Senet, Aneto, Forcat, Bono, Juncosa de les Garrigues, Alguaire i Almacelles; fidels i veïns d'aquests pobles es feren també presents a la celebració. A la ciutat de Lleida va exercir també en la parròquia de Sant Martí i ja com rector les de Sant Jaume i la Mare de Déu del Pilar, havent estat el promotor de la construcció de les dues esglésies parroquials.

El vicari general feu també referència a les mostres de condol que tant l'actual bisbe de Tortosa i administrador apostòlic Mons. Javier Salinas, com els dos bisbes emèrits Mons. Ramon Malla i Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, havien fet arribar a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar, donant alhora gràcies a Déu pel do del sacerdoci de Mn. Antoni Fontova i convidat el fidels a pregar per ell.

Finalitzada la celebració, les seves despulles van ser traslladades fins el cementiri del seu poble natal Castelló de Farfanya, on van rebre cristiana sepultura.

Degut a que la Missa de comiat fou la pròpia del Diumenge de Pasqua, la parròquia de la Mare de Déu del Pilar celebrarà una Missa exequial pel seu exrector el proper dimarts 1 d'abril, a les 8 de la tarda.

Ha mort la mare de Mons. Javier Salinas, Bisbe Administrador Apostòlic de Lleida.

El dia 15 de març, va morir a Tortosa la Sra. Elisa Viñals Ramon, mare del nostre Sr. Bisbe, Mons. Javier Salinas. Tenia 86 anys. El funeral es va celebrar el mateix dia a la Residència Diocesana d'Avis, on havia viscut aquests últims anys. Assistiren al funeral una seixantena de sacerdots tortosins. També hi fou l'Alcalde de Tortosa i altres autoritats. Lleida s'hi va fer present amb alguns sacerdots, religioses i laics.

El fèretre va ser traslladat per la tarda a la ciutat de Sagunt, on havien passats molts anys i on està enterrat també el marit de la difunta.

A la catedral de Lleida es farà una missa en sufragi de la seva ànima. Serà després de les festes de Pasqua. S'avisarà oportunament del dia i hora.

Interpretant els sentiments de tots els diocesans, sacerdots, religioses/es i laics/ques, expresseu des d'aquí el nostre condol a Mons. Javier Salinas. Que la seva mare, des del cel, intercedeixi per a que Déu nostre Senyor concedeixi al nostre Bisbe pau i encert en el servei pastoral a les dues diòcesis de Tortosa i Lleida.

Sobre uns materials pedagògics editats per la Generalitat de Catalunya

Nota dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense

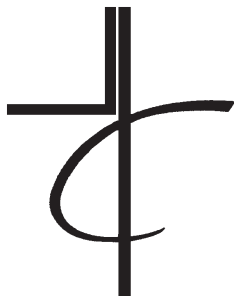
Els Departaments de Salut i d'Educació i la Secretaria de Joventut del Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya, han editat els opuscles A mi també em passa. I a tu? i Fes-te'l teu!, «adreçats», segons les paraules de la seva presentació oficial, «a joves i adolescents (entre 10 i 16 anys) amb l'objectiu de facilitar el coneixement, la cura del propi cos i hàbits i conductes saludables, com el sexe segur i la prevenció del VIH/Sida».

El bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, mirant d'ajudar els fidels cristians i tots els qui tenen un afany sincer per defensar la dignitat de la persona humana, especialment els pares i educadors, ens sentim amb la responsabilitat de dir una paraula sobre aquest fet, que considerem de gran transcendència social i cultural:

1. Reconeixem l'oportunitat que tenen els responsables del Govern de Catalunya, dintre de les seves competències legals, de contribuir a la lluita preventiva contra la malaltia de la sida.
2. Tanmateix, el que es presenta en aquests materials didàctics com una mena d'higiene o medicina preventiva, tant en la seva formulació («hàbits i conductes saludables») com en el seu contingut, de fet va més enllà de l'àmbit estrictament científicoterapèutic, i s'introdueix en el terreny dels valors fonamentals i de la seva transmissió. Així, inclou una valoració del cos humà i de la sexualitat, un concepte específic d'amor interpersonal de la parella desvinculat de la família, una valoració de l'enamorament, de l'homosexualitat i l'heterosexualitat, de la relació afectivo-sexual dels adolescents i joves, i de diverses pràctiques sexuals.
3. Aquesta matèria pertany essencialment a l'ètica i a l'educació moral, i, en conseqüència, els primers responsables són els pares: ells són qui tenen en primer lloc el deure i el dret de definir els valors, organitzar-los i transmetre'ls als fills.

4. En aquest sentit, considerem inacceptables aquests materials, pel fet que depassen les competències pròpies del poder polític, el qual no pot imposar ni afavorir una determinada ideologia, sinó que s'ha de limitar a garantir la preservació de la salut dels ciutadans i el pluralisme legítim d'idees i opcions educatives.
5. Si els responsables de la campanya es fan enrere en aquesta intromissió, tothom en sortirà beneficiat. Se'n beneficiarà el poder polític, perquè no trepitjarà un àmbit que no li correspon i demostrarà amb fets que accepta i promou la legítima diversitat social més enllà de si la comparteix o no. I se'n beneficiaran els pares, tant els creients com els no creients, perquè tots tenen el mateix dret d'exercir la seva responsabilitat com a educadors dels seus fills, sense una influència il·legítima que molts d'ells consideren negativa. I, per descomptat, i en primer lloc, els infants.
6. Considerem que la sexualitat humana és quelcom més profund, positiu i humà que no pas el concepte que volen transmetre els opuscles esmentats: creiem que la sexualitat humana no és un joc per a gaudir-ne, sinó aquell suport físic i psicològic de l'encontre amorós entre l'home i la dona, en l'àmbit de la família, i que, per tant, ha de ser educada com s'han d'educar totes les capacitats afectives, per tal que esdevinguin instrument d'un veritable amor, amb tot el que això comporta. És aquest nivell bàsic el que pot ser més efectiu en la lluita contra la sida, i és precisament això el que aquests opuscles ometen.

Tarragona, 6 de novembre de 2007

Nota de Prensa de la Conferencia Episcopal Española

Madrid, 3-7 de marzo de 2008

Los Obispos españoles han celebrado, del lunes 3 al viernes 7 de marzo de 2008, su XCI Asamblea Plenaria. En la Asamblea se han renovado todos los cargos de la Conferencia Episcopal Española (CEE) para el trienio 2008-2011, excepto el de Secretario General, único cargo que se elige para un periodo de cinco años. El actual Secretario, Mons. D. Juan Antonio Martínez Camino, tiene mandato hasta noviembre de 2008.

Han participado en esta Plenaria 75 Obispos –65 diocesanos y 10 auxiliares–, el Administrador Diocesano de Osma-Soria, D. David Gonzalo Millán, y el Ordinario Castrense, D. Ángel Cordero Cordero; además de algunos Obispos Eméritos. No ha podido asistir, por motivos de salud, el Obispo de Calahorra y La Calzada-Logroño, Mons. D. Juan José Omella Omella.

El Secretario General y Portavoz de la CEE, Mons. D. Juan Antonio Martínez Camino, ha asistido por primera vez a la Plenaria como Obispo Auxiliar de Madrid, tras recibir la ordenación episcopal el 19 de enero. Asimismo, se ha incorporado a la Plenaria el Obispo de Lugo, Mons. D. Alfonso Carrasco Rouco, tras su ordenación episcopal el pasado 9 de febrero.

Sesión inaugural

La Asamblea comenzaba el lunes, día 3 de marzo, con el discurso del Presidente, Mons. D. Ricardo Blázquez Pérez, quien recordó el sentido eclesial y la labor de las Conferencias Episcopales. Así, señaló que “fundamenta su existencia, inspira su sentido e impulsa sus trabajos, la realidad riquísima de la comunión eclesial, que es base de las relaciones en la Iglesia”. Además destacó la “colaboración generosa y la obediencia al Obispo de Roma que como cabeza preside el cuerpo de los Obispos”. “Nuestras tareas como Conferencia –continuó el Obispo de Bilbao– tienen una perspectiva apostólica; desde aquí miramos pastoralmente al mundo”.

Mons. Blázquez concluyó recordando la última Encíclica del Papa, *Spe Salvi*, y el discurso que Benedicto XVI no pudo pronunciar en la Universidad de la Sapienza, en Roma. Siguiendo las palabras del Papa, señaló que “razón y fe se necesitan mutuamente para que cada una realice su misión

en beneficio del mismo hombre”. En este sentido añadió que “la fe y la moral cristianas no se imponen, sino que se ofrecen con franqueza y valor a todo el que quiera”.

Por su parte, el Nuncio Apostólico en España, Mons. D. Manuel Monteiro de Castro, dirigió a los presentes unas palabras de saludo en las que aludió a la Nota Doctrinal de la Congregación para la Doctrina de la Fe acerca de algunos aspectos de la evangelización, que se hizo pública en diciembre pasado. El Nuncio recordó que “llama la atención sobre la confusión creciente de hoy en día acerca de lo que significa la evangelización, que induce a todos a desatender y dejar inoperante el mandato misionero del Señor”. Además, destacó que “a menudo se piensa que todo intento de convencer a otros en cuestiones religiosas significa limitar la libertad y, por tanto, no se debería anunciar a Cristo a quienes no lo conocen, ni favorecer la adhesión a la Iglesia, pues sería posible salvarse sin un conocimiento explícito de Cristo y sin una incorporación formal a la Iglesia”. “El agnosticismo y el relativismo se han introducido también en el ámbito de la evangelización”, añadió.

Renovación de cargos

La renovación de cargos comenzaba el martes por la mañana con la elección del Presidente de la CEE y se cerraba en la mañana del jueves al quedar constituidas las Comisiones Episcopales y la Junta Episcopal de Asuntos Jurídicos. En esta Asamblea tenían derecho a voto los 66 Obispos diocesanos y 10 Obispos auxiliares que hay actualmente en España, el Administrador Diocesano de Osma-Soria, D. David Gonzalo Millán, y el Ordinario Castrense, D. Ángel Cordero Cordero. Por tanto, un total de 78 votos. Sin embargo, al no estar presente Mons. D. Juan José Omella Omella, las votaciones se han realizado con 77 miembros. La mayoría absoluta estaba establecida en 39 votos.

En la mañana del martes, día 3 de marzo, se elegía, en primera votación con 39 votos, al nuevo Presidente de la CEE, Cardenal Arzobispo de Madrid, Antonio Mª Rouco Varela, quien ya había presidido la CEE desde 1999 al 2005. El anterior Presidente, Mons. D. Ricardo Blázquez Pérez, obtuvo 37 votos y 1 el Arzobispo de Toledo, Cardenal Antonio Cañizares Llovera.

Esa misma mañana, se elegía como Vicepresidente a Mons. D. Ricardo Blázquez Pérez. La elección tenía lugar en segunda votación y con 45 votos. El Cardenal Antonio Cañizares Llovera obtuvo 29 votos; Mons. D. Carlos Osoro Sierra, 2 votos; y el otro voto fue para el Cardenal Lluís Martínez Sistach.

En total, entre la mañana del lunes y la tarde del miércoles, se han efectuado 27 elecciones: Presidente, Vicepresidente, cuatro miembros del Comité Ejecutivo, catorce Presidentes de Comisiones Episcopales, Presidente de la Junta Episcopal de Asuntos Jurídicos, tres Presidentes de Subcomisiones Episcopales y tres miembros del Consejo de Economía.

El Comité Ejecutivo estará integrado por los mismos siete miembros que en el trienio 2005-2008. Por oficio, el Presidente, Cardenal Rouco Varela, el Vicepresidente, Mons. Blázquez Pérez y el Secretario General, Mons. Martínez Camino; y elegidos por la Plenaria, Cardenal Cañizares Llovera, Cardenal Martínez Sistach, Cardenal Amigo Vallejo y Mons. Osoro Sierra.

La Comisión Permanente, para el próximo trienio, queda compuesta por 23 Obispos: los 7 miembros del Comité Ejecutivo, los 14 Presidentes de las Comisiones Episcopales y los 2 representantes de las Provincias eclesiásticas que por otro título no tienen ningún representante en la Comisión (Mons. D. Jaume Pujol Balcells, Arzobispo de Tarragona, y Mons. D. Braulio Rodríguez Plaza, Arzobispo de Valladolid).

Además del Presidente y Vicepresidente de la CEE, han sido elegidos nuevos Presidentes de las Comisiones Episcopales de Pastoral Social, Mons. D. Santiago García Aracil, Arzobispo de Mérida-Badajoz; Seminarios y Universidades, Mons. D. Josep Àngel Sáiz Meneses, Obispo de Terrassa; Enseñanza y Catequesis, Mons. D. Casimiro López Llorente, Obispo de Segorbe-Castellón; y Doctrina de la Fe, Cardenal Agustín García Gasco, Arzobispo de Valencia. También ha sido elegido como nuevo miembro del Consejo de Economía, el Obispo de Urgell, Mons. D. Joan Enric Vives i Sicília.

Otros temas de la Asamblea Plenaria

Además de la renovación de los cargos, la Asamblea Plenaria ha aprobado un Mensaje de los Obispos ante la publicación del Catecismo “Jesús es el Señor”. Tanto el Mensaje como el nuevo Catecismo serán presentados, según está previsto, en rueda de prensa el próximo 7 de abril.

Por otra parte, la Plenaria ha aprobado una Introducción a la Sagrada Biblia, versión oficial de la Conferencia Episcopal Española; ha solicitado a la Santa Sede la *recognitio* para que sean aprobadas definitivamente las “Normas básicas para la formación de los diáconos permanentes en las diócesis españolas” y ha aprobado la propuesta de revisión de los himnos de la Liturgia de las Horas, presentada por la Comisión Episcopal de Liturgia.

Como es habitual, también se ha informado sobre diversos asuntos de seguimiento, sobre temas económicos y sobre el cumplimiento del Plan Pastoral por parte de las distintas Comisiones Episcopales.

Quaresma 2008

Missatge del Sant Pare Benet XVI

*«Nostre Senyor Jesucrist [...], essent ric,
es va fer pobre per vosaltres»
(2Co 8,9)*

Estimats germans i germanes,

1. Cada any, la Quaresma ens ofereix una ocasió providencial per a aprofundir en el sentit i el valor de ser cristians, i ens estimula a descobrir novament la misericòrdia de Déu perquè també nosaltres arribem a ser més misericordiosos amb els nostres germans. En el temps quaresmal l'Església es preocupa de proposar alguns compromisos específics que acompanyin concretament els fidels en aquest procés de renovació interior: aquests compromisos són la pregària, el dejuni i l'almoina. Aquest any, en el meu acostumat missatge quaresmal, vull reflexionar sobre la pràctica de l'almoina, que representa una manera concreta d'ajudar els necessitats i, al mateix temps, un exercici ascètic per alliberar-se de l'afició als béns terrenals. Com n'és, de forta, la seducció de les riqueses materials, i com n'ha de ser, de contundent, la nostra decisió de no idolatrar-les. Ho afirma Jesús de manera peremptòria: «No podeu servir alhora Déu i el diner» (Lc 16,13).

L'almoina ens ajuda a vèncer aquesta temptació constant, educant-nos a socórrer el proïsme en les seves necessitats i a compartir amb els altres el que tenim gràcies a la bondat divina. Les col·lectes especials en favor dels pobres, que per Quaresma es fan a moltes parts del món, tenen aquesta finalitat. D'aquesta manera, a la purificació interior s'hi afegeix un gest de comunió eclesial, com passava en l'Església primitiva. Sant Pau en parla en les seves cartes sobre la col·lecta en favor de la comunitat de Jerusalem (cf. 2Co 8,4-7; Rm 15,25-27).

2. Segons els ensenyaments evangèlics, no som propietaris dels béns que posseïm, sinó administradors: per tant, no hem de considerar-los una propietat exclusiva, sinó mitjans a través dels quals el Senyor ens crida, a cadascun de nosaltres, a ser un mitjà de la seva providència envers el proïsme. Com ho recorda el Catecisme de l'Església catòlica, els béns materials tenen un valor social, segons el principi del seu destí universal (cf. n. 2404).

A l'evangeli és clara l'amonestació de Jesús als qui tenen les riqueses terrenals i les utilitzen només per a ells mateixos. Davant la multitud que, mancada de tot, pateix la fam, adquireixen el to d'un fort retret les paraules de sant Joan: «Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà

que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu?» (1Jn 3,17). La crida a compartir els béns ressona amb més eloqüència encara als països en què la majoria de la població és cristiana, ja que la seva responsabilitat davant la multitud que pateix en la indigència i en l'abandó és encara més greu. Socórrer els necessitats és un deure de justícia més que no pas un acte de caritat.

3. L'evangeli indica una característica típica de l'almoïna cristiana: s'ha de fer en secret. «Mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta», diu Jesús, «perquè el teu gest quedi amagat» (Mt 6,3-4). I poc abans havia afirmat que no cal presumir de les pròpies bones accions, per no córrer el risc de quedar-se sense la recompensa dels cels (cf. Mt 6,1-2). La preocupació del deixeble és que tot vagi per a major glòria de Déu. Jesús ens ensenya: «Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,16). Per tant, cal fer-ho tot per a la glòria de Déu i no per a la nostra. Estimats germans i germanes, que aquesta intenció acompanyi cada gest d'ajuda al proïsme, evitant que es transformi en una manera de cridar l'atenció. Si en complir una bona acció no tenim com a finalitat la glòria de Déu i el bé real dels nostres germans, sinó que més aviat aspirem a satisfer un interès personal o simplement a obtenir l'aprovació dels altres, ens situem fora de l'òptica evangèlica. En la societat moderna de la imatge cal estar molt atents, ja que aquesta temptació es planteja contínuament. L'almoïna evangèlica no és simple filantropia: és més aviat una expressió concreta de la caritat, la virtut teològica que exigeix la conversió interior a l'amor de Déu i dels germans, a imitació de Jesucrist, que morint a la creu es va entregar a si mateix per nosaltres. És impossible no donar gràcies a Déu per tantes persones que en el silenci, lluny dels reflectors de la societat mediàtica, duen a terme amb aquest esperit accions generoses de sosteniment al proïsme necessitat. Serveix de ben poc donar els propis béns als altres si el cor s'omple de vanaglòria per això. Per aquest motiu, qui sap que «Déu hi veu, en el secret» i que en el secret donarà la seva recompensa, no cerca un reconeixement humà per les obres de misericòrdia que fa.

4. Invitant-nos a considerar l'almoïna amb una mirada més profunda, que transcendeixi la dimensió purament material, l'Escriptura ens ensenya que hi ha més felicitat a donar que a rebre (Ac 20,35). Quan actuem amb amor expressem la veritat del nostre ésser: en efecte, no hem estat creats per a nosaltres mateixos, sinó per a Déu i per als germans (cf. 2Co 5,15). Cada vegada que per amor a Déu compartim els nostres béns amb el proïsme necessitat experimentem que la plenitud de vida ve de l'amor i ho recuperem tot com a benedicció en forma de pau, de satisfacció interior i d'alegria. El Pare celestial recompensa les nostres almoïnes amb la seva alegria. I

encara més: sant Pere cita entre els fruits espirituals de l'almoina el perdó dels pecats. «L'amor» –escriu– «cobreix una multitud de pecats» (1Pe 4,8). Com sovint ho repeteix la litúrgia quaresmal, Déu ens ofereix, als pecadors, la possibilitat de ser perdonats. El fet de compartir amb els pobres el que tenim ens disposa a rebre aquest do. En aquest moment penso en els qui senten el pes del mal que han fet i, precisament per això, se senten lluny de Déu, temorosos i gairebé incapaços de recórrer a ell. L'almoina, pel fet d'acostar-nos als altres, ens acosta a Déu i pot convertir-se en un instrument d'autèntica conversió i reconciliació amb ell i amb els germans.

5. L'almoina educa en la generositat de l'amor. Sant Josep Benet Cottolengo acostumava a recomanar: «Mai no compteu les monedes que doneu, perquè jo dic sempre: si quan fem almoina la mà esquerra no ha de saber el que fa la dreta, tampoc la dreta no ha de saber-ho» (*Detti e pensieri, Edilibri*, n. 201). Pel que fa a això és significatiu l'episodi evangèlic de la vídua que, en la seva misèria, tira al tresor del temple «tot el que tenia per a viure» (Mc 12,44). La seva moneda petita i insignificant es converteix en un símbol eloqüent: aquesta vídua no dóna a Déu el que li sobra, no dóna el que té, sinó el que és: tota la seva persona.

Aquest episodi commovedor es troba dins la descripció dels dies immediatament precedents a la passió i mort de Jesús, el qual, com indica sant Pau, s'ha fet pobre perquè ens enriquíssim amb la seva pobresa (cf. 2Co 8,9); s'ha lliurat a si mateix per nosaltres. La Quaresma ens empeny a seguir el seu exemple, també a través de la pràctica de l'almoina. Seguint els seus ensenyaments podem aprendre a fer de la nostra vida un do total; imitant-lo aconseguim estar disposats a donar, no tant alguna cosa del que tenim, sinó a nosaltres mateixos. Que potser no es resumeix tot l'evangeli en l'únic manament de l'amor? Per tant, la pràctica quaresmal de l'almoina es converteix en un mitjà per aprofundir la nostra vocació cristiana. El cristià, quan gratuïtament s'ofereix a si mateix, dóna testimoniatge que no és la riquesa material la que dicta les lleis de l'existència, sinó l'amor. Per tant, allò que dóna valor a l'almoina és l'amor, que inspira formes diferents de do, segons les possibilitats i les condicions de cadascú.

6. Estimats germans i germanes, la Quaresma ens invita a «entrenar-nos» espiritualment, també mitjançant la pràctica de l'almoina, per créixer en la caritat i reconèixer Crist mateix en els pobres. Els Fets dels Apòstols expliquen que l'apòstol sant Pere va dir a l'home invàlid que li va demanar una almoina a l'entrada del temple: «De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!» (Ac 3,6). Amb l'almoina regalem quelcom material, signe del do més gran que podem oferir als altres amb l'anunci i el testimoni de Crist, en el nom del qual hi ha la vida veritable. Per tant, que aquest temps estigui caracteritzat

per un esforç personal i comunitari d'adhesió a Crist per a ser testimonis del seu amor. Que Maria, mare i serventa fidel del Senyor, ajudi els creients a portar endavant la «batalla espiritual» de la Quaresma armats amb la pregària, el dejuni i la pràctica de l'almoina, per arribar a les celebracions de les festes de Pasqua renovats en l'esperit. Amb aquest desig, us imparteixo a tots una especial benedicció apostòlica.

Vaticà, 30 d'octubre de 2007

Benedictus PP XVI

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Missatge del Sant Pare Benet XVI

«Les vocacions al servei de l'Església-missió»

Estimats germans i germanes,

1. Per a la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que se celebrarà el 13 d'abril de 2008, he escollit com a tema «Les vocacions al servei de l'Església-missió». Jesús ressuscitat va confiar als Apòstols el missatge: «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (Mt 28,19), i els garantia: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). L'Església és missionera en el seu conjunt i en cadascun dels seus membres. Si pels sagraments del baptisme i de la confirmació cada cristià està cridat a donar testimoniatge i a anunciar l'evangeli, la dimensió missionera està especialment i íntimament unida a la vocació sacerdotal. En l'aliança amb Israel, Déu va confiar a homes escollits, cridats per ell i enviats al poble en nom seu, la missió profètica i sacerdotal. Així ho va fer, per exemple, amb Moisès: «Ara, doncs» -li va dir el Senyor-, «jo t'envio al faraó; vés-hi i fes

sortir d'Egipte els israelites, el meu poble. [...] Quan hauràs fet sortir d'Egipte el poble d'Israel, m'adorareu dalt d'aquesta muntanya» (Ex 3,10.12). I el mateix va fer amb els profetes.

2. Les promeses fetes als pares es van realitzar plenament en Jesucrist. Pel que fa a aquest tema, el concili Vaticà II diu: «Vingué, doncs, el Fill, enviat pel Pare, el qual abans d'establir el món ens escollí en ell i ens predestinà a ser fills d'adopció [...]. Per això, Crist, a fi de complir la voluntat del Pare, inaugurà a la terra el regne del cel, i ens en revelà el misteri, i per la seva obediència realitzà la redempció» (Const. dogm. Lumen gentium, 3). I Jesús va escollir com a íntims col·laboradors seus per al ministeri messiànic uns deixebles, ja en la seva vida pública, durant la predicació a Galilea. Per exemple, en l'episodi de la multiplicació dels pans, va dir als Apòstols: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,16), impulsant-los així a fer-se càrrec de les necessitats de la gentada, als quals volia oferir pa que els sadollés, però també volia revelar-los el pa «que dura i dóna vida eterna» (Jn 6,27). En veure la gent, va sentir compassió d'ells, perquè mentre recorria pobles i ciutats, els trobava cansats i abatuts «com ovelles sense pastor» (cf. Mt 9,36). D'aquella mirada d'amor brollava la invitació als deixebles: «Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que hi envii més segadors» (Mt 9,38), i va enviar els Dotze «a les ovelles perdudes d'Israel», amb instruccions concretes. Si ens aturem a meditar el passatge de l'Evangeli de Mateu anomenat «Discurs missioner», descobrirem tots els aspectes que caracteritzen l'activitat missionera d'una comunitat cristiana que vulgui romandre fidel a l'exemple i als ensenyaments de Jesús. Correspondre a la crida del Senyor comporta afrontar amb prudència i senzillesa qualsevol perill i fins i tot persecucions, ja que «el deixeble no és més que el seu mestre, ni el criat més que el seu amo» (Mt 10,24). En fer-se una sola cosa amb el Mestre, els deixebles ja no estan sols per anunciar el Regne del cel, sinó que Jesús mateix és qui actua en ells: «Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat» (Mt 10,40). I a més, com a veritables testimonis, revestits de la força que ve de dalt (cf. Lc 24,49), prediquen la conversió i el perdó dels pecats (cf. Lc 24, 47) a tot el món.

3. Precisament perquè el Senyor els envia, els Dotze són anomenats apòstols, destinats a recórrer els camins del món anunciant l'evangeli com a testimonis de la mort i resurrecció de Crist. Sant Pau escriu als cristians de Corint: «Nosaltres» –és a dir, els Apòstols– prediquem un Crist crucificat» (1Co 1,23). En aquest procés d'evangelització, el llibre dels Fets dels Apòstols atribueix un paper molt important també a altres deixebles, la vocació missionera dels quals brolla de circumstàncies providencials, fins i tot doloroses, com el fet de ser expulsats de la seva terra per ser seguidors de Jesús (cf. 8,1-4). L'Esperit Sant permet que aquesta prova es transformi en ocasió de gràcia i es converteixi en oportunitat perquè el nom del Senyor sigui

anunciat a altres gentes i s'eixampli així el cercle de la comunitat cristiana. Es tracta d'homes i dones que, com escriu Lluç en el llibre dels Fets, «han dedicat la seva vida a la causa del nom de nostre Senyor Jesucrist» (15,26). El primer de tots, cridat pel Senyor mateix a ser un veritable apòstol, és sens dubte Pau de Tars. La història de Pau, el missioner més gran de tots els temps, porta a descobrir, sota molts punts de vista, el vincle que hi ha entre vocació i missió. Acusat pels seus adversaris de no estar autoritzat per a l'apostolat, recorre nombroses vegades precisament a la vocació rebuda directament del Senyor (cf. Rm 1,1; Ga 1,11-12.15-17).

4. Al principi, i també més endavant, allò que «urgeix» els Apòstols (cf. 2Co 5,14) és sempre «l'amor de Crist». Fidels servidors de l'Església, dòcils a l'acció de l'Esperit Sant, innumbrables missioners han seguit al llarg dels segles els passos dels primers apòstols. El concili Vaticà II fa notar que «encara que damunt tot deixeble de Crist recau el deure d'estendre la fe en la part que li pertoca, Crist Senyor crida sempre els qui ell vol d'entre els deixebles perquè s'estiguin amb ell i per enviar-los a predicar als gentils» (cf. Mc 3,13-15)» (Decr. *Ad gentes*, 23). L'amor de Crist, de fet, ve comunicat als germans amb exemples i paraules; amb tota la vida. «La vocació especial dels missioners *ad vitam*» –va escriure el meu venerat predecessor Joan Pau II– «conserva tota la seva validesa: representa el paradigma del compromís missioner de l'Església, que sempre necessita donacions radicals i totals, impulsos nous i valents» (Encicl. *Redemptoris missio*, 66).

5. Entre les persones dedicades totalment al servei de l'evangeli es troben de manera particular els sacerdots cridats a proclamar la Paraula de Déu, a administrar els sagraments, especialment l'eucaristia i la reconciliació, entregats al servei dels més petits, dels malalts, dels qui pateixen, dels pobres i de tots els qui passen per moments difícils a llocs de la terra on hi ha potser multitud de persones que encara avui no han tingut una veritable trobada amb Jesucrist. A ells, els missioners porten el primer anunci del seu amor redemptor. Les estadístiques indiquen que el nombre de batejats augmenta cada any gràcies a l'acció pastoral d'aquests sacerdots, totalment consagrats a la salvació dels germans. En aquest context, vull manifestar un agraïment especial als preveres *fidei donum* que, amb competència i dedicació generosa, sense escatimar energies en el servei a la missió de l'Església, edifiquen la comunitat anunciant la Paraula de Déu i partint el Pa de Vida. «Cal donar gràcies a Déu per tants sacerdots que han patit fins al sacrifici de la seva vida per servir Crist. [...] Es tracta de testimonis com-movedors que poden impulsar molts joves a seguir Crist i a donar la seva vida pels altres, trobant així la vida veritable» (Exhort. apost. *Sacramentum caritatis*, 26). A través dels seus sacerdots, Jesús es fa present entre els homes d'avui fins als últims confins de la terra.

6. Sempre hi ha hagut a l'Església molts homes i dones que, moguts per l'acció de l'Esperit Sant, han escollit viure l'evangelí amb radicalitat, fent professió dels vots de castedat, pobresa i obediència. Aquestes plèiades de religiosos i religioses, pertanyents a innombrables instituts de vida contemplativa i activa, «han suportat fins ara i continuen suportant la càrrega més gran en l'evangelització del món» (Decr. *Ad gentes*, 40). Amb la seva pregària continuada i comunitària, els religiosos de vida contemplativa intercedeixen incessantment per tota la humanitat, i els de vida activa, amb la seva multiforme acció caritativa, donen a tothom el testimoni atge viu de l'amor i de la misericòrdia de Déu. Referint-se a aquests apòstols del nostre temps, el servent de Déu Pau VI va escriure: «Gràcies a la seva consagració religiosa, ells són, per excel·lència, voluntaris i lliures per abandonar-ho tot i llançar-se a anunciar l'evangelí fins als límits de la terra. Ells són emprenedors i el seu apostolat sovint està marcat per una originalitat i una imaginació que susciten admiració. Són generosos: no és estrany trobar-los a l'avantguarda de la missió i afrontant els riscos més grans per a la seva santedat i la seva vida. Sí, certament, l'Església els deu moltíssim» (Exhort. apost. *Evangelii nuntiandi*, 69).

7. A més, perquè l'Església pugui continuar i desenvolupar la missió que Crist li va confiar, i no faltin els evangelitzadors que el món tant necessita, cal que mai no deixi d'haver-hi a les comunitats cristianes una educació constant en la fe dels nens i dels adults; cal mantenir viu en els fidels un sentit actiu de responsabilitat missionera i una participació solidària amb els pobles de tota la terra. El do de la fe crida tots els cristians a cooperar en l'evangelització. Aquesta presa de consciència s'alimenta per mitjà de la predicació i la catequesi, la litúrgia i una formació constant en la pregària; s'incrementa amb l'exercici de l'acollida, de la caritat, de l'acompanyament espiritual, de la reflexió i del discerniment, així com de la planificació pastoral, una de les parts integrants de la qual és l'atenció vocacional.

8. Les vocacions al sacerdoci ministerial i a la vida consagrada només floreixen en un terreny espiritualment ben conreat. De fet, les comunitats cristianes que viuen intensament la dimensió missionera del ministeri de l'Església mai no es tancaran en elles mateixes. La missió, com a testimoni atge de l'amor diví, resulta especialment eficaç quan es comparteix «perquè el món cregui» (cf. Jn 17,21). El do de la vocació és un do que l'Església implora cada dia a l'Esperit Sant. Com als principis, reunida entorn de la Mare de Déu, reina dels Apòstols, la comunitat eclesial aprèn d'ella a demanar al Senyor que floreixin nous apòstols que sàpiguen viure la fe i l'amor necessaris per a la missió.

9. Mentre confio aquesta reflexió a totes les comunitats eclesials, perquè la facin seva i, sobretot, els serveixi d'inspiració per a la pregària, encoratjo

l'esforç de tots els qui treballen amb fe i generositat en favor de les vocacions, i envio de cor als educadors, als catequistes i a tothom, especialment als joves en etapa vocacional, una especial benedicció apostòlica.

Vaticà, 3 de desembre de 2007

Benedictus PP XVI

Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

Missatge del Sant Pare Benet XVI

*«Els mitjans: a la cruïlla
entre protagonisme i servei.
Cercar la Veritat per compartir-la»*

Estimats germans i germanes,

1. El tema de la propera Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, «Els mitjans: a la cruïlla entre protagonisme i servei. Cercar la Veritat per compartir-la», indica la importància del paper que aquests instruments tenen en la vida de les persones i de la societat. En efecte, no hi ha àmbit de l'experiència humana –encara més si considerem l'ampli fenomen de la globalització– en què els mitjans no s'hagin convertit en part constitutiva de les relacions interpersonals i dels processos socials, econòmics, polítics i religiosos. Pel que fa a això escrivia en el meu Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau del passat 1 de gener: «Els mitjans de comunicació social, per les potencialitats educatives de què disposen, tenen una responsabilitat especial en la promoció del respecte per la família, a il·lustrar les seves esperances i drets, a ressaltar la seva bellesa» (n. 5).

2. Gràcies a una vertiginosa evolució tecnològica, aquests mitjans han aconseguit potencialitats extraordinàries, la qual cosa planteja al mateix temps interrogants nous i inèdits. És innegable l'aportació que poden donar al flux de notícies, al coneixement dels fets i a la difusió del saber.

Han contribuït de manera decisiva, per exemple, a l'alfabetització i a la socialització, així com també al desenvolupament de la democràcia i al diàleg entre els pobles. Sense la seva aportació seria realment difícil afavorir i millorar la comprensió entre les nacions, donar abast universal als diàlegs de pau, garantir a l'home el bé primari de la informació, assegurant alhora la lliure circulació del pensament, tenint en compte sobretot els ideals de solidaritat i de justícia social. Certament, els mitjans en el seu conjunt no sols són mitjans per a la difusió de les idees, sinó que poden ser i han de ser també instruments al servei d'un món més just i solidari. Això no obstant, hi ha el risc que en comptes d'això es transformin en sistemes dedicats a sotmetre l'home a lògiques dictades pels interessos dominants del moment. Aquest és el cas d'una comunicació emprada per a fins ideològics o per a la venda de béns de consum mitjançant una publicitat obsessiva. Amb el pretext de representar la realitat, es tendeix de fet a legitimar i imposar models distorsionats de vida personal, familiar o social. A més, per ampliar l'audiència, l'anomenada *audience*, a vegades no es dubta a recórrer a la transgressió, a la vulgaritat i a la violència. Pot passar també que a través dels mitjans es proposin i sostinguin models de desenvolupament que, en comptes de disminuir l'abisme tecnològic entre els països pobres i els rics, l'augmentin.

3. La humanitat es troba avui davant una cruïlla. També per als mitjans és vàlid el que vaig escriure en l'encíclica *Spe salvi* sobre l'ambigüitat del progrés, que ofereix possibilitats inèdites per al bé, però obre al mateix temps enormes possibilitats de mal que abans no existien (cf. n. 22). Per tant, cal preguntar-se si és sensat deixar que els mitjans de comunicació se subordinin a un protagonisme indiscriminat o que acabin en mans de qui se'n val per a manipular les consciències. ¿No valdria més, potser, fer esforços perquè estiguin al servei de la persona i del bé comú, i afavoreixin «la formació ètica de l'home, el creixement de l'home interior»? (cf. *ibid.*). La seva extraordinària incidència en la vida de les persones i de la societat és una dada àmpliament reconeguda, però cal prendre consciència del viratge, diria fins i tot del canvi de rol que els mitjans estan afrontant. Avui, de manera cada vegada més marcada, la comunicació sembla tenir a vegades la pretensió no sols de representar la realitat, sinó de determinar-la gràcies al poder i la força de suggestió que té. Es constata, per exemple, que sobre alguns esdeveniments els mitjans no s'utilitzen per a una adequada funció d'informació, sinó per a «crear» els esdeveniments mateixos. Aquest arriscat canvi en el seu paper és percebut amb preocupació per molts Pastors. Justament perquè es tracta de realitats que incideixen profundament en totes les dimensions de la vida humana (moral, intel·lectual, religiosa, relacional, afectiva, cultural), posant en joc el bé de la persona, cal reafirmar que no tot el que és tècnicament possible és també èticament realitzable. L'impacte

dels mitjans de comunicació en la vida de les persones contemporànies planteja, per tant, interrogants ineludibles i espera decisions i respostes inajornables.

4. El paper que els mitjans de comunicació han adquirit en la societat ha de ser considerat com a part integrant de la qüestió antropològica, que es planteja com un desafiament crucial del tercer mil·lenni. De manera similar al que passa en el camp de la vida humana, del matrimoni i la família, i en l'àmbit dels grans temes contemporanis sobre la pau, la justícia i la tutela de la creació, també en el sector de la comunicació social estan en joc dimensions constitutives de l'ésser humà i de la seva veritat. Quan la comunicació perd les arrels ètiques i eludeix el control social, acaba per oblidar la centralitat i la dignitat inviolable de l'ésser humà i corre el risc d'incidir negativament sobre la seva consciència i les seves opcions, condicionant així la llibertat i la vida mateixa de les persones. Precisament per això és indispensable que els mitjans defensin zelosament la persona i respectin plenament la seva dignitat. Més d'un pensa que és necessària en aquest àmbit una «infoètica», de la mateixa manera que hi ha la bioètica en el camp de la medicina i de la investigació científica sobre la vida.

5. S'ha d'evitar que els mitjans es converteixin en megàfon del materialisme econòmic i del relativisme ètic, veritables plagues del nostre temps. Al contrari, poden i han de contribuir a donar a conèixer la veritat sobre l'home defensant-la davant els qui tendeixen a negar-la o a destruir-la. Es pot dir fins i tot que la recerca i la presentació de la veritat sobre l'home són la més alta vocació de la comunicació social. Utilitzar per a aquest fi tots els llenguatges que tenen els mitjans, cada cop més bonics i refinats, és una tasca entusiasmant confiada, en primer lloc, als responsables i operadors del sector. És una tasca, però, que ens correspon d'alguna manera a tots, perquè en aquesta època de globalització tots som usuaris i alhora operadors de la comunicació social. Els nous mitjans, en particular la telefonia i Internet, estan modificant el rostre de la comunicació, i potser aquesta és una meravellosa ocasió per a redissenyar-lo i fer més visibles, com deia el meu venerat predecessor Joan Pau II, les línies essencials i irrenunciables de la veritat sobre la persona humana (cf. Carta apostòlica El ràpid desenvolupament, 14).

6. L'home té set de debò, cerca la veritat; així ho demostren també l'atenció i l'èxit que tenen tants productes editorials i programes de ficció de qualitat en què es reconeixen i són adequadament representades la veritat, la bellesa i la grandesa de la persona, incloent-hi la seva dimensió religiosa. Jesús va dir: «Coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures» (Jn 8,32). La veritat que ens fa lliures és Crist, perquè només ell pot respondre plenament a la set de vida i d'amor que hi ha en el cor humà. Qui l'ha

trobadura i s'apassiona pel seu missatge, experimenta el desig incontenible de compartir i comunicar aquesta veritat: «Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls» –escriu sant Joan–, «que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida [...], us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. Us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa» (1Jn 1,1-4).

Invoquem l'Esperit Sant perquè no faltin comunicadors valerosos i testimonis autèntics de la veritat que, fidels al manament de Crist i apassionats pel missatge de la fe, «es facin intèrprets de les actuals exigències culturals, compromentent-se a viure aquesta època de la comunicació no com un temps d'alienació i de pèrdua, sinó com un temps oportú per a la recerca de la veritat i el desenvolupament de la comunió entre les persones i els pobles» (Joan Pau II, Discurs al Congrés Nacional Italià d'agents de la cultura i de la comunicació Paràboles Mediàtiques, 9 de novembre de 2002, 2).

Amb aquests desitjos us imparteixo amb afecte la meua benedicció.

*Vaticà, 24 de gener de 2008,
festa de Sant Francesc de Sales*

Benedictus PP XVI

Vida Diocesana

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes guardona 124 pessebres

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes ha fet públic el veredict del jurat que ha qualificat un total de 80 pessebres inscrits enguany a la LXXIII edició del Concurs de Pessebres, en les seves nou categories.

A aquests 80 pessebres, cal sumar-hi els 40 que van participar a la XXXIII edició del Concurs Infantil i Juvenil que es féu abans de Nadal, amb la concurrència d'alumnes de diversos centres escolars de la ciutat de Lleida. Aquests pessebres van estar exposats a la Sala d'Exposicions de la Plaça de Sant Joan fins el 24 de desembre.

La xifra total de pessebres que han concorregut a aquests dos concursos convocats per l'entitat pessebrista en aquest Nadal ha estat de 120, xifra aquesta que representa un 10% per cent més que en l'edició de l'any passat.

El Jurat ha destacat i valorat molt positivament la quantitat com la qualitat dels pessebres presentats a concurs.

Dels pessebres guardonats cal destacar els tres primers premis del grup de Pessebres Monumentals, que han estat per a la residència Juana Jugan de les Germanetes dels Pobres, realitzat per Josep Figueres; l'Associació de Veïns Templers-Escorxador i el Col·lectiu Cultural Cappont.

En l'apartat d'entitats el primer premi és per al pessebre de la Llar de Sant Josep; el segon per al de l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova i el tercer per a l'Associació de Dones "Adells" de l'equipament Cívic de la Generalitat.

La parròquia de Sant Pau de la Mariola, amb el pessebre monumental que tots els anys munta Virgilio

del Olmo, s'ha emportat el primer premi de la categoria d'Esglésies; el segon és per a un altre pessebre monumental, el de la parròquia de la Mercè i el tercer per al diorama del santuari de Santa Teresina.

En Centres Escolars, els tres primers premis són per a l'Escola Espiga, col·legi Claver i col·legi Episcopal. En diorames els pessebristes premiats han estat Albert Bertrán, Emili Tordera i Francisco Vidal; mentre que en el grup de familiars

ho han estat els pessebres de Maria Dolors Díaz, Francisca Hernández i Pilar Rodrigo. També han estat guardonats amb primers premis els pessebres de la Federació de Colles de l'Aplec del Cargol, en originals; Maria José Ribas, en aparadors i Carme Roca en escultòrics.

El lliurament de premis tindrà lloc el proper diumenge 13 de gener, a les 11'30 del matí a l'Auditori Enric Granados, en l'acte de Cloenda del Cicle de Nadal.

Trobada de Delegats diocesans

La Mariana és un bon marc de trobada perquè ajuda a sentir-nos església diocesana. Ens ofereix tranquil·litat per a la reflexió i alhora ens posa en contacte amb altres grups cristians amb qui coincidim a la casa. Al mateix temps la presència de Maria és riquesa de vida i d'inspiració. Ella és el camí per anar cap a Jesús i l'estel del qui busca la vida i la veritat.

En aquest lloc marià –cor de la diòcesi– ens vam reunir els delegats i delegades diocesans, convocats per Mn. Jové. Fou una trobada senzilla i cordial: es tractava d'informar i compartir els plans d'acció de les delegacions de cara al pròxim trimestre. La informació i, sobretot, la coordinació són importants perquè hi ha uns espais comuns en què diverses delegacions hi incideixen.

Després d'una pregària, hi va haver una valoració espontània de l'última Assemblea Diocesana. Les expressions més repetides van ser molt semblants a aquestes: àgil, llenguatge proper, ambient esperançador i esponjat, serena i que va obrir perspectives, amb una bona presència de sacerdots –tot i que hagués estat desitjable més presència de laics i laiques, sobretot dels qui assumeixen un servei en l'animació de les parròquies i grups cristians–; la gent en va sortir animada.

Vam reflexionar altre cop sobre el document “Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor”, i, especialment, en com fer-lo operatiu. Se'ns va convidar a fer aportacions al pròxim Consell Pastoral Diocesà.

Vam compartir els plans de cada delegació. Cal destacar que

aquest any el Servei de Colònies està d'enhorabona perquè celebra els 50 anys de servei als nens i joves. És un motiu de celebració que ens ajudarà a recordar la quantitat de col·laboracions voluntàries i generoses que segueixen fent possible aquest servei pastoral.

També es van tractar alguns punts més concrets, com la manera

de presentar la memòria anual al Bisbat. No tots l'entenem igual en el seu esquema i contingut, ni tampoc en la seva finalitat perquè no tenim clara la destinació que se'n fa en els arxius diocesans.

La trobada va acabar amb un dinar de germanor.

Mateo Hidalgo, ordenat Diaca Permanent a la catedral de Lleida

Mateo Hidalgo Sannicolás, de 60 anys d'edat, casat i pare de dues filles, ha estat ordenat diaca permanent a la catedral de Lleida, la tarda del diumenge 13 de gener, festa del Baptisme de Jesús.

L'Eucaristia d'ordenació fou presidida pel bisbe administrador apostòlic Mons. Javier Salinas i concelebrada pel capítol catedral i un bon nombre de preveres diocesans, assistida en el seu ministeri per cinc diaques, dos d'ells permanents.

En la primera part de la celebració Mateo Hidalgo s'assegué en el primer banc del temple, bora la seva esposa Rosa Mari, les seves dues filles i familiars més propers. Abans de l'homilia i responent a la crida d'un dels diaques, pujà al presbiteri i s'apropà davant el bisbe Salinas que l'acollí per a ordenar-lo, després d'haver escoltat la petició que

d'acord amb el ritual feu Mn. Jaume Montaña, director del Secretariat diocesà del Diaconat Permanent, que visqué aquesta celebració amb molt de goig.

El bisbe Salinas féu tot seguit l'homilia, centrada en la festa litúrgica del Baptisme de Jesús. Referint-se al diaconat digué que és una antiga i alhora nova realitat molt benvinguda a l'Església, expressió de la diversitat de ministeris i serveis.

"El diaca fa visible el Crist diaca i servidor"

Mons. Salinas centrà la seva reflexió en el caràcter de "servei" que tenen els diaques i de col·laboradors propers del bisbe i dels preveres, anunciant la Paraula, servint l'altar i distribuint l'Eucaristia: "...si el prevere presideix l'Eucaristia, el diaca es qui l'ha preparada, per a que sigui

una realitat viscuda en la comunió i el servei als demés. El diaca fa visible i representa el Crist diaca i servidor”.

Mons. Salinas, amb sentides paraules, agraí a Mateo Hidalgo la seva disponibilitat de servir a l'Església com a diaca permanent i el convidà a viure i exercir el seu ministeri, també des de l'experiència d'espòs i pare de família.

Finalitzada l'homilia, s'inicià el ritus d'ordenació amb la promesa d'obediència que el candidat féu davant el bisbe i de “servir l'Església amb humilitat i amor; de guardar, predicar i viure l'Evangelí; d'imitar Crist i servir l'altar”.

Com en tota ordenació, també en la de diaca es canten les lletanies dels Sants, un dels moments més simbòlics i viscuts amb més intensitat per a tothom. També fou així en la Catedral de Lleida, amb el nou diaca postrat a terra com a signe d'humilitat i acollida de la Gràcia de Déu, mentre ressonaven els noms dels sants més oficials de l'Església i també els més propers com els beats lleidatans Francesc Castelló i el P. Francesc Palau, o la fundadora de les germanetes dels Ancians Desemparats, Santa Teresa Jornet filla d'Aitona o el propi patró de la ciutat de Lleida Sant Anastasi, venerat en capella pròpia a la mateixa catedral que acollia l'ordenació.

L'ordenació continuà amb la imposició de mans i l'oració consecratòria. Mateo Hidalgo ja diaca i revestit amb l'estola creuada i la

dalmàtica, ornaments propis del diaconat, rebé de mans del bisbe Salinas el llibre dels Evangelis, per a que “... cregui el que llegeix, ensenyi el que creu i practiqui el que ensenya”.

L'ordenació culminà amb un fort aplaudiment, que inicià espontàniament el propi bisbe i continuaren tots els concelebrants i els fidels que omplien la catedral. El nou diaca exercí tot seguit el seu ministeri preparant l'altar per l'Eucaristia i distribuint la comunió.

Finalitzada la celebració Mateo Hidalgo va rebre la felicitació en primer lloc de la seva esposa Rosa Mari, filles i familiars, així com amics i també feligresos de la seva parròquia de Sant Ignasi de Loyola dels jesuïtes de Lleida, comunitat que es féu present en la celebració i amb la que el nou diaca és prou implicat en la seva acció pastoral i parroquial.

Amb aquesta ordenació, la diòcesi de Lleida compta amb cinc diaques permanents, tres d'ells casats: Plàcid Burgués, Antonio Ruíz i el recent ordenat Mateo Hidalgo; un cèlibe, Josep Vicent Forner, que és membre del Seminari del Poble de Déu i exerceix el seu ministeri al Pont de Suert. El cinquè és el franciscà fra Genís Rebollo. Tanmateix, un nou candidat al diaconat, Julián Manzano, casat i pare de quatre fills, espòs de la delegada de Missions Caritat Mercadé, va rebre el passat 13 de desembre l'admissió a ordes i els ministeris d'acòlit i lector, previ a la seva propera ordenació diaconal.

Trobada de formació de catequistes

Les Delegacions de Catequesi i Joventut del Bisbat de Lleida, han organitzat el dissabte 19 de Gener a l'Acadèmia Mariana, una Trobada de Formació que portava per títol el tema: "El Catequista en un món de Comunicació" que va reunir un centenar de persones.

S'inicià la sessió amb una pregària mariana. Mn. Francesc Estesó, Vicari Episcopal de la Diòcesi de Tarragona, va desenvolupar la seva ponència, on destacà l'anàlisi de l'entorn social i eclesial, així com el llenguatge i la forma de la nostra comunicació, posteriorment es va obrir un torn viu de diàleg.

Després d'un breu refrigeri, Mn. Tomàs Mor, de la Diòcesi de Tortosa, es va reunir amb els Ca-

tequistes d'Infants per a treballar: "Els Materials per a preparar la Pasqua" .

Els Catequistes de joves varen compartir "Experiències i Dinàmiques per a la Catequesi de Joves" que va ser presentat per la Delegada de Joves del Bisbat, Marta Serrano, tot i que es va centrar, principalment, en els grups de Confirmació, posteriorment varen sorgir les inquietuds, il·lusions i dificultats del treball amb els joves.

Va ser una matinal intensa de treball, de compartir les esperances, les destreses i habilitats, així com una posada en comú dels plantejaments dels Catequistes de la nostra diòcesi de Lleida.

Fira de la Infància missionera

Aquest dissabte 26 de gener una seixantena d'infants, acompanyats de les seves catequistes i alguns pares, ens hem aplegat per celebrar la Fira de la Infància Missionera. Convidats per la Delegació diocesana de Missions ens hem trobat a l'Acadèmia Mariana nens i nenes pertanyents a les parròquies de Santa Teresa de l'Infant Jesús, El Carme, Sant Jaume, Santíssim Salvador, Llivia i de les escoles Maristes Montserrat i Episcopal, entre les 16 i les 18 h.

La Infància Missionera és una Jornada promoguda per les Obres Missionals Pontifícies des de fa uns 150 anys, alguns diuen que és el Domund del petits. El seu objectiu és educar els infants en la responsabilitat de deixar un món millor de com l'hem trobat seguint l'exemple dels missioners, que al seu torn beuen de les fonts de Jesucrist. Se celebra arreu del món el quart diumenge de gener i a la nostra diòcesi ho celebrem des de fa uns anys amb la Fira de la Infància Missionera.

En aquesta ocasió ens ha aplegat un lema “Posem-nos a treballar”. Durant els dies previs, els infants han pogut conèixer als seus grups quina és la tasca dels missioners, la importància que té el fet que tothom posi de la seva part per construir entre tots un món millor. Dissabte després de les paraules d'acollida i benvinguda de la delegada Caritat Mercadé, els infants van poder escoltar un conte, “la casa dels mil miralls”, que ens ensenya una cosa que la saviesa popular resumeix en la dita “tal faràs tal trobaràs”. Després tots els infants es van dividir en diversos grups per tal de rumiar quines accions ells mateixos podrien dur a terme per millorar les seves vides quotidianes i les de la gent que els envolta. Les van escriure en una cartolina en forma d'una part del planeta. En acabat ens vam retrobar per posar en comú les aportacions de cadascú. Els infants van mostrar la seva preocupació pel medi ambient, que es tradueix en el compromís per reciclar i cuidar la natura, així com la necessitat d'estimar-se entre els membres d'una mateixa família, per

això els nens i nenes es van comprometre a respectar-se i parlar les coses abans d'enfadar-se.

Un cop expressats aquests compromisos que ara els infants hauran de posar en pràctica, vam passar a la segona part de la trobada: el joc. Cada grup participant havia preparat amb anterioritat un joc pel qual passarien a jugar la resta de companys. Els jocs han estat molt diversos: fer construccions amb material reciclat, recordar passatges de l'Evangeli o pregàries, segons indicava un dau; reconstruir una frase maleïda a través de diferents enigmes, realitzar un trencaclosques col·lectivament, el joc de la memòria i el taller de papiroflèxia. Al mateix temps una altra prova per la que havien de passar els infants va ser parlar a taula per tothom, en la que cada grup aportava alguna cosa que després serviria per posar el punt i final a la Jornada amb un bon berenar.

Esperem que aquesta activitat sigui alguna cosa més que un símbol, sigui una empena per fer realitat el lema “Posem-nos a treballar”.

Diguem no a les bombes de dispersió

El Dia Escola de la No violència i la Pau (DENIP) se celebra d'ençà el 1964 per a fomentar l'educació en i per a la concòrdia, la tolerància, la solidaritat, el respecte als drets humans, la no violència i la pau. Coincideix amb l'aniversari de l'assassinat de Mahatma Gandhi.

Enguany des del col·legi Maristes Montserrat de Lleida hem denunciat les anomenades bombes de fragmentació que es fabriquen, també, a l'estat espanyol. L'acte conjunt de tota l'escola ha estat organitzat pels alumnes de 2n de batxillerat. S'ha representat de manera fosca les situacions d'injustícia del nostre planeta. Seguidament s'ha llegit el manifest demanant la pau i implicant-nos en la pau del dia a dia, acolorint el pati de l'escola amb paraigües i teles de colors.

Destacar que la façana del col·legi també ha estat escenari de pancartes. Cada classe ha penjat des de les finestres pancartes demanant la pau i denunciant situacions concretes de violència.

Manifest

Vam acabar la dècada dels noranta amb un Tractat que prohibia l'ús, la fabricació i l'emmagatzematge de les mines antipersones. Ara i avui, tenim un nou repte: aconseguir que la comunitat internacional prengui consciència de l'enorme patiment i de la flagrant violació del dret internacional humanitari que suposen les bombes de dispersió (també conegudes pel seu terme en anglès com a bombes cluster).

Les bombes de dispersió són com uns contenidor que una vegada llançats des de terra, mar o aire, s'obren i en la seva trajectòria deixen caure diverses càrregues explosives. Aquestes quedaran escampades per una àmplia zona, d'una extensió aproximada de fins a quatre camps de futbol.

Obviament, aquestes bombes actuen de forma indiscriminada, sense distingir entre civils i militars. De fet, el 98% de les víctimes causades per aquests explosius són civils. A més a més, les càrregues que porten

sovint (entre un 5% i un 30%) no esclaten quan prenen contacte amb la superfície i romanen actives durant anys, actuant de facto com a mines, amb el conseqüent impacte sobre la vida de persones i comunitats.

Almenys 75 països tenen estocs de bombes dispersió. Uns 34 n'han produït més de 210 tipus diferents i se n'han utilitzat en almenys 20 territoris. Aquestes submunicions s'han fet servir en els conflictes de Kosovo, Afganistan i Iraq i més recentment al sud del Líban, l'estiu del 2006. Al Líban, se'n van arribar a llançar quatre milions d'unitats. I, d'aquestes, un any després, encara en queden centenars de milers per a localitzar i desactivar.

A l'Estat espanyol se'n fabriquen i l'exèrcit espanyol compra, disposa i emmagatzema aquest tipus d'armament, ja que considera que aquestes bombes són necessàries per mantenir l'operativitat de les Forces Armades. Així mateix, a l'Estat espanyol, diverses empreses fabriquen diversos models de bom-

bes dispersió, i en sabem d'una que és importada dels EUA. Entre les indústries espanyoles que fabriquen municions dispersió figuren Instalaza i Explosivos Alaveses (Expal).

El greu impacte humanitari d'aquest tipus de bombes i la creixent pressió de la societat civil va portar a diversos països, liderats per Noruega, a obrir l'anomenat Procés d'Oslo. Així, a la capital noruega, el passat mes de febrer 46 països van signar una declaració per la qual es plantejava la necessitat d'un tractat internacional que prohibís les municions de dispersió que causen danys inacceptables per a la societat civil. Després d'altres conferències, ja són 81 els estats que s'hi han implicat. S'espera que, al llarg del 2008, s'aprovi un tractat efectiu i vinculant que prohibeixi les bombes de dispersió.

Les organitzacions sotasignants, Fundació per la Pau, Greenpeace, Moviment per la Pau Justícia i Pau i la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat fem una crida al conjunt de la societat civil a:

1. Sumar-se a aquest manifest i a posar en marxa diverses activitats i iniciatives que expressin la demanda de prohibició d'aquestes bombes.

2. Sol·licitar al Parlament de Catalunya que es pronunciï a favor del Procés d'Oslo i que doni suport la societat civil que el promou.

3. Demanar al Govern espanyol, en tant que Estat signatari de la Declaració d'Oslo, i en coherència amb el Dret Internacional Humanitari, la prohibició de l'ús, la fabricació i l'emmagatzematge i comercialització d'aquestes bombes.

La Catedral de Lleida celebra la candelera i la festa de la Mare de Déu del Blau

La Catedral de Lleida celebrà el dissabte 2 de febrer la Presentació de Jesús en el temple, coneguda popularment per Candelera. Ho féu a les 11 del matí, amb la tradicional benedicció de les Candel·les i tot seguit l'Eucaristia, celebrada també en honor de la Mare de Déu del Blau, venerada actualment en el presbiteri de la catedral, la festa de

la qual s'ha celebrat també el dia de la Candelera.

Presidí la benedicció i l'Eucaristia el canonge Mn. Ramon Santmartí, concelebrada per la resta de capitulars. En l'homilia el celebrant recordà la tradició i la llegenda que envolta aquesta advocació mariana, la Mare de Déu del Blau, imatge de pedra policromada realitzada per

l'escultor Jordi Safont el 1447, per ser col·locada en el mainell de la Porta dels Apòstols de la Seu Vella i actualment venerada en el presbiteri de la catedral de Lleida.

El celebrant destacà també el fet de que cada any es major el nombre de nenes que són batejades amb el nom de "Blau". Algunes d'elles, acompanyades pels seus pares, assistiren a la Missa i tot seguit pujaren fins els presbiteri per venerar la seva Patrona.

La llegenda del blau

L'advocació de la Mare de Déu del Blau, té el seu origen en una antiga llegenda que explica com els canonges van encomanar una imatge de la Mare de Déu per ser col·locada en la Porta dels Apòstols

de la Seu Vella. El temps apressava i l'escultor, a fi de tenir-la enllestida en el termini fixat, féu treballar al seu aprenent en l'execució, esculpint una formosa cara de la Verge. El mestre, al contemplar-la, no pogué contenir la seva enveja i irritat va llençar el martell damunt la cara de la Mare de Déu amb el desig de malmetre-la, però no aconseguí el seu propòsit. La imatge restà ben sencera i en l'indret del front on va rebatre l'eina, va aflorar un senyal, com si hagués picat en carn viva: el Blau, que segons sembla llueix la Verge en el seu front, d'aquí el nom de Mare de Déu del Blau.

*Puix de la ciutat i de l'horta
el nom de Mare us escau:
Sigueu-nos del cel la porta
oh clement Verge del Blau*

Jornada de la Vida Consagrada

La parròquia de Sant Antoni Mª Claret dels claretians al barri de Balàfia, que celebra amb goig el bicentenari del naixement del seu titular i fundador; va acollir la tarda del diumenge 3 de febrer, la trobada de la Jornada de la Vida Consagrada del nostre bisbat. Sota el lema "l'Evangeli al cor", es van aplegar 80 religiosos/es pertanyents a les 26 congregacions i instituts presents a la diòcesi.

La trobada s'inicià amb la projecció d'un PowerPoint, on els consagrats compartiren la seva missió. Tot seguit se celebrà l'Eucaristia,

presidida pel vicari de Pastoral Mn. Josep A. Jové, concelebrada pel delegat de la Vida Consagrada Mn. Vicenç Ros, el rector de la parròquia el claretià P. Nemesi Solà i altres sacerdots religiosos.

La trobada va cloure amb un petit pica-pica, que cada comunitat religiosa havia portat per l'encontre. Els religiosos diocesans tornaran a trobar-se de nou el dissabte 1 de març, al col·legi El Carme de la Bordeta, de les Carmelites Tereses de Sant Josep, on es farà el Recés de Quaresma.

El Papa Benet XVI nomena Prelats d'Honor a Mn. Jesús Tarragona i Mn. Melchor Bajén

El Nunci Apostòlic a Espanya Mons. Manuel Monteiro, ha comunicat al bisbe administrador apostòlic de Lleida Mons. Javier Salinas, que el Papa Benet XVI mitjançant un Breu Apostòlic, ha distingit amb el títol honorífic de Prelats d'Honor de Sa Santedat, als canonges emèrits de la catedral de Lleida Mn. Jesús Tarragona Muray i Mn. Melchor Bajén Español en reconeixement al seu treball, dedicació i fidelitat a l'Església.

Mn. Jesús Tarragona és actualment el delegat diocesà de Patrimoni, havent estat durant més de trenta anys director del Museu Diocesà de Lleida. Ha estat també rector de les parròquies de la Sagrada Família i Sant Llorenç de Lleida i fou presi-

dent de l'Associació d'Amics de la Seu Vella de Lleida de la qual n'és actualment president honorari

Mn. Melchor Bajén ha estat canonge penitencier de la Catedral de Lleida i ha destacat en la seva tasca com arxiver de l'important Arxiu Històric de la Catedral de Lleida.

Aquest nomenament es farà efectiu el proper diumenge 10 de febrer, dins dels actes organitzats per l'Hospitalitat de Lourdes a la Catedral de Lleida, el Rosari de Torxes i la Missa presidida pel bisbe Javier Salinas, que tindrà lloc a partir de les 6'45 de la tarda. Els dos nous prelats d'Honor del Papa rebran en aquest moment el títol acreditatiu del seu nomenament.

Eucaristia i “sopar de la fam”. Parròquia de la Mercè

La parròquia de la Mare de Déu de la Mercè dels pares mercedaris de Lleida, va acollir el vespre del dissabte 9 de febrer l'Eucaristia que tots els anys se celebra a la diòcesi amb motiu de la Campanya Contra la Fam en el Món de Mans Unides.

El rector el P. Joaquim Millan presidí la celebració, que fou molt

viscuda i participada, amb la lectura inclosa del Manifest de la Campanya per la presidenta de Mans Unides Pilar Menéndez.

Tot seguit, als locals parroquials es feu el ja tradicional “Sopar de la Fam”, on els assistents més d'un centenar de comensals, van degustar com a menú, unes llesques de pa, una mandarina i aigua. Durant el

sopar es va projectar el vídeo de la campanya.

Pilar Menéndez ha manifestat la seva satisfacció per la nombrosa participació en aquesta jornada i molt especialment per l'acollida de la comunitat mercedària i parròquia: "Ha estat una de les millors campanyes que s'ha viscut des de la delegació de Lleida. Estem molt satisfetes". La recaptació del "Sopar de la Fam" fou 1.140 €.

Les accions de Mans Unides no s'han centrat solament a Lleida ciutat, sinó també als pobles de la diòcesis. Així, la delegació anà el 5 de febrer a Alpicat, on se celebrà l'Eucaristia presidida per Mn. Carles Sanmartín, recent arribat a la diòcesi, després d'haver estat sis anys de missioner a Burkina Faso. Tot seguit es feu una xocolatada popular per recaptar fons destinats a "Mans Unides", havent recollit 4.000 €. El dissabte 16 de febrer es feu també un Sopar de la Fam a les Borges Blan-

ques amb més de 400 participants, seguit d'un festival benèfic. És previst pròximament celebrar actes de Mans Unides a pobles com Rosselló i Ivars de Noguera, entre altres.

Els actes de Mans Unides a Lleida, que van iniciar-se amb l'Exposició Solidària dels Artistes de Lleida, celebrada del 22 novembre al 10 de desembre a la Sala d'Exposicions de la Cambra de Comerç amb notable èxit; clouran el 28 de març, a les 8:30 de la tarda amb una extraordinari Concert a càrrec de diverses Corals de les Terres de Lleida. L'escenari serà com ja es habitual, l'Auditori Municipal Enric Granados cedit per la Paeria a Mans Unides per a que pugui dur a terme aquesta activitat musical i solidària.

Tot el que "Mans Unides" de Lleida recapti en la Campanya 2008, serà destinat a un projecte d'ajuda per la construcció d'una escola per a nens tribals a Pallikunnu a l'Índia.

Hospitalitat de Lourdes

Commemoració del 150 aniversari de les aparicions

Com és costum tots els anys en vigílies de la festivitat de la Verge de Lourdes, convocats per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida, centenars de fidels van omplir la Catedral de Lleida el diumenge 10 de febrer, per tal d'honorar-la el vespre de la seva festa.

A 3/4 de 6 de la tarda tingué lloc el tradicional Rosari de Torxes que va transcórrer per l'interior de les naus catedralícies. Els nombrosos fidels, molts d'ells membres i voluntaris de l'Hospitalitat, duien en les seves mans els populars fanals de paper provinents d'aquest santuari de França, fent llum a la imatge de

la Verge que portaven en una peanya joves i voluntàries de l'Hospitalitat, amb el tradicional vestuari.

El bisbe de Tortosa i administrador apostòlic de Lleida Mons. Javier Salinas, que no va poder assistir a l'inici de la Quaresma a la Catedral, amb l'Eucaristia de benedicció i imposició de la Cendra; en aquesta ocasió sí que va fer-se present. El Sr. Bisbe compartí els cants i la pregària del Rosari de Torxes, acompanyat pels membres del capítols, consiliaris de l'Hospitalitat i un bon nombre de sacerdots diocesans.

L'acte fou també motiu per recordar i commemorar que fa 150 anys, l'11 de febrer de 1858, tingué lloc la primera de les 18 aparicions de la Mare de Déu a Santa Bernardette.

Finalitzat el Rosari, Mons. Salinas presidí l'Eucaristia, que fou introduïda per les paraules de la secretària de la delegació de Pastoral de la Salut, tot significat la Jornada Mundial del Malalt i inici de la Campanya, que culminarà en el mes de maig. Enguany el lema triat ha estat: "El dol, obert a l'esperança". Certament que els malalts s'hi feren també presents en la festa de l'Hospitalitat de Lourdes, alguns d'ells hi van assistir en les seves cadires de rodes.

El bisbe Salinas en la seva homilia féu especial menció al 150 aniversari de les aparicions: "...la Verge il·lumina les vides de tots nosaltres i molt especialment els qui pateixen malaltia. Tots mirem vers la Gruta on la Verge digué a la Bernardette que ella era la Immaculada. Maria és el primer anunci, la que va per davant portant-nos Jesús". Referint-se al passatge evangèlic d'aquest diumenge sobre les temptacions de Jesús, el Sr. Bisbe digué que la temptació actual es fiar-se de Déu o no: "...sense Déu, tot es torna en contra de l'home", digué.

El president de l'Hospitalitat Ramon Mª Reig, que va informar sobre les darreres activitats com és el Curs dedicat a l'estudi de l'antic Testament; va donar a conèixer les dates en les que tindrà lloc el XXIII Pelegrinatge diocesà a Lourdes, concretament serà els dies 28, 29, 30 de juny i 1 de juliol, una jornada més que l'any anterior.

Ramon Mª Reig va explicitar la seva satisfacció pel gran nombre de participants en la diada de Lourdes, als que agrai el seu suport i col·laboració amb l'Hospitalitat, molt especialment als joves voluntaris/es.

Moviment de Professionals Cristians

Assemblea

L'Acadèmia Mariana va acollir el matí del diumenge 10 de febrer, l'Assemblea del Moviment de Professionals Cristians de Lleida (MPC).

Els assistents, una trentena, varen debatre el moment actual del moviment, el seu futur i les vides del qui l'integren, així com el seu testimoni amb l'església i societat de Lleida.

S'obrí l'assemblea amb la lectura de l'Evangeli del dia. Tot seguint la comissió diocesana, utilitzant el mètode de la revisió de grups, va exposar el treball dut a terme durant l'any, iniciant-se amb el Jutjar, moment en que l'assemblea va dividir-se en grups per fer anàlisis de: La presència, viabilitat i veu del moviment en la societat i l'Església, i

la implicació dels grups en el foment de nous grups.

En la posada en comú –actuar– van establir-se noves vies i pautes que la comissió haurà d'elaborar. De l'assemblea també en sortí una nova comissió diocesana integrada per Ester Vilaprinyó, Gemma Gilabert, Luis Asín i Josep M. Pujol.

El consiliari del moviment a Lleida Mn. Josep Alexandre Baró, va animar als professionals a estendre el missatge cristià: "...el rumor del Regne no s'anuncia en el vent intents, buit de Déu, sinó en el vent suau, tranquil. Déu no s'expressa en el poder, sinó que es manifesta en les coses petites per no ofegar la llibertat de l'home".

El MPC de Lleida està format per uns noranta membres, distribuït en 10 grups de revisió de vida.

Festival Missioner 2008

El dissabte dia 16 de febrer es va celebrar al Col·legi Sta. Anna el IX Festival Missioner amb el lema " Sigues llum!, passa-ho" on van participar els col·legis: Sta. Anna, Sagrada Família, El Carme, Episcopal, Maristes, El Claver i el Màrius Torres. Després d'una reflexió prèvia sobre el lema

ens vàrem mostrar de manera creativa a l'escenari els resultats. L'art, novament, ha estat la forma d'expressió de tot aquest treball sobre el que significa l'esperança, un món més just, una denúncia sobre allò que no ens agrada i l'anunci de què el canvi és possible a través dels valors del Regne: el respecte als altres,

la solidaritat, la responsabilitat, la capacitat de crítica constructiva, el bon humor...

Un any més els i les alumnes d'ESO han volgut mostrar a través del teatre, la música, les noves tecnologies la seva realitat viscuda de manera esperançadora, dedicant gratuïtament part del seu temps a l'assaig, a l'esforç que suposa preparar quelcom per als altres, per tal de ser animadors missioners de la seva ciutat.

Gràcies a tothom per l'esforç fet, per fer-nos gaudir del vostre art i per transmetre que "Sigues llum! Passa-ho" és una realitat.

Ens retrobarem en el X Festival Missioner!

Fins llavors: Siguem llum!

**Delegació de Missions
del Bisbat de Lleida**

Presentació del llibre "La canya de pescar" de Mn. Ramon Prat

El Paranimf de l'Acadèmia Mariana de Lleida, va acollir el 28 de febrer, la presentació del darrer llibre del director de l'IREL Mn. Ramon Prat i Pons, intitulat La canya de pescar. Un camí per explorar el misteri de la vida. Presidí l'acte el bisbe administrador apostòlic de Lleida Javier Salinas, acompanyat en la taula per l'autor del llibre i dels qui anaven a fer la presentació: el filòsof, Josep Mª Esquirol i la Dra. Montserrat Esquerda, pediatra i psicòloga.

Ramon Badia, de Pagès Editors que ha estat qui ha publicat el llibre, inicià el torn d'intervencions, destacant que la nova obra de Ramon Prat és el darrer d'una trilogia que ha estat tot un èxit: Rentar els peus. Diàlegs

interiors preconiliars i El fil de la vida. Quinze imatges de llibertat,

Per Badia, el llibres de Mn. Ramon Prat són textos que arriben a l'interior de lector: "...són capaços de respondre les preguntes de la gent amb transparència i llibertat". Alhora, qualificà l'autor com: "...un teòleg que viu arran del carrer, home de síntesi, que fixa criteris".

La Pediatra Montserrat Esquerda, delegada de pastoral de la Salut en les seves paraules de presentació, digué que en el llibre es destacaven dues parts: la primera on es presenta un mètode i la segona una sèrie de propostes als reptes de la vida: "...la Teologia ha de baixar al carrer, aquesta és la primera conclusió del llibre", digué Esquerda, afegint-hi

que aquest “proposa un saber ser, oferint propostes de com fer-ho. En definitiva, un camí de creixement personal en la vida diària i de trobada amb Déu”. Per Montse Esquerda el llibre de Prat aporta tanmateix, petites fites de com trobar i construir el camí personal, per anar creixent espiritualment.

El filòsof Josep Mª Esquirol explicà com “La canya de pescar” és una exploració sobre la vida, encara que no respon a la pregunta que és la vida, sinó que la mira, l’observa: “...el llibre s’apropa al misteri, sense explicar-lo”, asseverà. Per Josep Mª Esquirol és també un llibre fet des del sentit comú, amb un llenguatge clar, col·loquial i planer. Un llibre franc i sincer: “...expressa allò que viu” i un “llibre que apropa la Teologia a la gent”.

Tot seguit va prendre la paraula l’autor Ramon Prat, en una forçada i

breu intervenció, degut a que es troba convalescent d’una malaltia que l’afectà en vigílies de la presentació de la seva obra; es mostrà agraït al bisbe Salinas per haver volgut presidir la presentació i al bisbat de Lleida per haver-la patrocinat, així com a l’editor i a les persones que acabaven d’intervenir en la presentació del llibre.

Prat digué que no havia volgut quedar-se en la lletra, sinó en l’esperit: “...pobres pelegrins a la recerca del sentit. Això som les persones, des de què naixem fins a morir, som una pregunta ambulant”.

El bisbe Javier Salinas va cloure l’acte de presentació amb unes paraules plenes d’afecte i agraïment envers Mn. Ramon Prat: “El teu llibre és una forma d’escriure i de parlar des del cor i des de la vida”, digué el Sr. bisbe.

Càritas inaugura una nova botiga de Troballes “Roba Amiga”

El dissabte 1 de març, Càritas Diocesana de Lleida va inaugurar una nova Botiga de segona mà “Roba Amiga”, de l’Associació d’Inserció Social Laboral Troballes.

La nova botiga, ubicada al carrer Alcalde Porqueres 78 de Lleida, ha estat oberta en favor de la

inserció social laboral de les persones amb dificultats, on ja hi treballen 5 persones en risc d’exclusió social a més d’altres 17 entre l’altra botiga del carrer Sant Crist i el magatzem de Càritas en el turó de Gardeny.

En l’acte d’inauguració, que fou molt concorregut, intervingué en

primer lloc Lluís del Val, president de Troballes que donà la benvinguda a les autoritats que s'hi feren presents, com l'alcalde de Lleida; als voluntaris i a quants van voler participar en l'obertura d'aquesta segona botiga de Càritas.

El director de Càritas Diocesana Ramon Baró, digué que aquest nou espai de solidaritat: "...pretén fugir de paternalismes i valorar la capacitat de les persones amb dificultats. Roba Amiga és més que una botiga, darrere de les vendes hi ha un treball d'inserció i d'acompanyament".

L'acte d'inauguració de la Botiga va estar presidit pel bisbe administrador apostòlic Mons. Javier Salinas, acompanyat pel delegat di-

ocesà de Càritas, el germà Marista Benet Arbués.

El Sr. Bisbe, en la seva intervenció, digué unes paraules per tal d'encoratjar a l'entitat a seguir en la seva acció solidària, humanitària i caritativa, acompanyant als més febles i necessitats, exercint el manament de l'amor.

Per proveir aquestes botigues de "Roba Amiga", l'entitat disposa de dotze contenidors de roba usada distribuïts per la ciutat, amb els quals l'any 2007 va recollir 250.000 quilos de roba, que posteriorment es netejarà i classificarà en un magatzem ubicat a Gardeny. Aquestes peces en bon estat seran destinades a les botigues, on posteriorment podran ser adquirides a un preu mòdic.

Gent Gran. II Trobada de Voluntaris i Beneficiaris

Dies abans d'inaugurar-se la nova botiga de Càritas, el 26 de febrer es va portar a terme als locals de Càritas Diocesana, la II trobada de voluntaris i beneficiaris, emmarcada dins el programa de gent gran que l'entitat porta a terme. Va ser un espai de trobada per a les 13 parròquies participants, amb l'assistència de 76 persones, totes elles participants d'aquest programa de

Gent Gran. La trobada va consistir en una celebració de la Paraula a càrrec del germà Marista Benet Arbués, delegat de Càritas. Tot seguit es feu una xerrada impartida pel Sr. Rodolf Pérez, Cap de Parc dels bombers de Lleida, on ens va parlar sobre els riscos i precaucions en cas d'incendi, a la llar, adreçat a la gent gran. La Trobada va finalitzar amb un petit berenar de germanor.

Grups d'Oració i Amistat de Lleida

XXXII Trobada

El matí del dissabte 1 de març, L'Acadèmia Mariana de Lleida va acollir la XXXII Trobada anual dels Grups d'Oració i Amistat de Lleida, amb el lema: "Un grup que adora reviu".

S'inicià la trobada amb la pregària de Laudes i tot seguit Mn. Carles Sanmartín, sacerdot de la diòcesi de Lleida que ha estat 6 anys de missioner a Burkina Faso, va dirigir la reflexió de la jornada, qüestionant els participants sobre quina era la seva actitud davant la vida: optimisme, pessimisme o esperança?

Tot seguit, amb un muntatge audiovisual que tingué lloc en el marc del Paranimf de l'Acadèmia presidit per la magnífica pintura de la Immaculada Concepció, patrona de dita institució, esposà els punts fonamentals de l'encíclica de Benet XVI *Spe Salvi*, on el Sant Pare ofereix i presenta motius per a l'esperança en un món que molts veuen perdut i sense rumb. Amb exemples de la

seva experiència com a missioner durant sis anys a Burkina Faso, va oferir el testimoni esperançador d'aquells que no tenen recursos materials, però tenen la riquesa de viure amb joia la fe.

Després d'un espai de pregària i descans, el paranimf acollí la celebració de l'Assemblea del moviment. La presidenta Rosa Mª Carrera, donà lectura a les cartes d'adhesió rebudes del president nacional Mn. Joan Güell; de representants d'altres diòcesis, així com la de Mn. Joan Miquel Martínez, missioner de Lleida a Cali (Colòmbia) i es féu la presentació del llibre amb testimonis sobre el fundador dels Grups d'Oració i Amistat, Mn. Josep Cases. Finalment Mn. Mateu Freixes, consiliari de Secretariat de la Pietat Popular, va exposar les directrius i objectius d'aquest moviment i dels grups que el constitueixen. La trobada va cloure amb la celebració de l'Eucaristia i un dinar de germanor.

Experiència a Burkina Faso

Trobada amb Mn. Carles Sanmartín

Dissabte 8 de març, a la tarda ens vam aplegar al local de les Missioneres Auxiliars de l'Església per trobar-nos amb el Carles Sanmartín que ens va explicar

part de la seva experiència de 6 anys com a missioner a Burkina Faso. Ens va fer arribar sobre tot un missatge d'esperança, d'atansament al continent africà des de la cordialitat, la

germanor i l'ampliació de mires més enllà del tòpics que estem acostumats a sentir sobre l'Àfrica.

La seva aportació ens convidà a fer una mirada interior sobre la nostra pròpia vida, sobre tot allò que suposadament necessitem per ser feliços, sobre allò al que li donem prioritat i contrastar-ho amb els valors que ell va trobar en les persones amb les que va conviure, com ara la fraternitat, la generositat,

l'afectivitat, l'alegria, la simplicitat. Va ser una invitació a reflexionar com els valors realment importants a la vida van més enllà de les nostres possessions materials, essent les que ens relacionen amb autenticitat amb els altres, amb nosaltres mateixos i amb Déu, aquelles que ens poden omplir veritablement.

L'acte ha estat convocat pel Comitè Oscar Romero i per la Delegació de Missions de Lleida.

VII Aniversari de la beatificació de Francesc Castelló

El rector de la nova parròquia del Beat Francesc Castelló d'Alacant, Francisco José Rayos, va presidir l'11 de març, a l'església de Sant Pere de Lleida l'Eucaristia d'Acció de Gràcies pel VII aniversari de la beatificació de Francesc Castelló.

Concelebraren amb el rector alacantí Mn. Gerard Soler, vicepostulador de la Causa Pro Canonització; Mn. Martí Sandiumenge, membre de la Comissió i el franciscà P. Francesc Gamissans, autor d'una obra de teatre sobre la vida i testimoni de Francesc Castelló.

El rector de la parròquia del Beat inicià la seva homília amb una salutació de part del bisbe d'Oriola Alacant Mons. Rafael Palmero dirigida a la Comissió i els fidels que

ompliren l'església, entre ells a la Maria Castelló de 95 anys, germana del màrtir, que vingué a Lleida des de Saragossa, on resideix, acompanyada de diversos familiars.

Mn. Paco Rayos manifestà, amb sentides paraules, que havia estat per ell un do de Déu haver inaugurat la parròquia del beat Francesc i així poder conèixer el testimoni del màrtir, comparant el seu sofriment martirial amb la Passió de Crist: "...rellegint la vida del Beat, veiem a aquest jove de 22 anys com segueix Jesús; si el deixeble destaca per seguir al mestre, Francesc imita Jesús... ell és un apòstol". El celebrant continuà la seva reflexió dient que Francesc com Jesús no va voler baixar de la Creu i davant el tribunal que el condemnà a mort, no va renunciar a la seva condició

de catòlic: "...el nostre Beat ens ensenyà a viure com a fills de Déu, a l'estil de Jesucrist". Estil que pel rector alacantí és el del perdó als enemics.

La Coral de l'Hospitalitat de Lourdes solemnitza la celebració, celebrant conjuntament amb la Comissió del Beat la seva Eucaristia mensual, que fou precedida per l'Exposició del Santíssim i el res del Rosari dirigit pels hospitalaris.

Com es costum l'Eucaristia va cloure amb la veneració de la relíquia del Beat i el cant dels Goigs. Molts dels fidels que acudiren a la celebració aprofitaren l'avinentesa per pujar a la primera planta de l'església on hi ha la Mostra Permanent del Beat.

Mn. Francisco José Rayos es mostrà molt content i alhora emocionat de ser a Lleida per tal de conèixer de primera mà les petjades i records que del jove màrtir conserva la ciutat. Així el dia següent i abans de retornar a Alacant, visità juntament amb tres feligresos de la seva parròquia que l'acompanyaren, la fosa comuna del Cementiri on reposen les despulles del Beat i tingueren una entranyable

trobada en el seu domicili de Lleida amb la germana gran de Francesc Castelló, la Teresina Castelló Aleu de 96 anys d'edat.

Nou butlletí i CD àudio sobre el beat Francesc Castelló

Amb ocasió d'aquest aniversari, la Comissió ha publicat el butlletí núm. 13 amb diverses notícies relacionades amb el Procés de Canonització, la crònica de la festa litúrgica del Beat i també de la inauguració de la parròquia que li ha dedicat la ciutat d'Alacant.

Una altra nova edició és la que ha fet l'Associació Testimonio, pertanyent a les religioses de Lumen Dei, que acaba d'editar un CD Àudio, de la seva col·lecció "Testigos de Cristo. Biografías selectas", dedicat al Beat Francesc Castelló amb el títol "Un laico mártir". El CD enregistrat en llengua castellana, narra en llenguatge teatralitzat amb una duració de 44'42 minuts, la vida, testimoni i martiri del jove màrtir. Podeu sol·licitar-lo al telèfon del bisbat de Lleida 973 268 628 o bé a la llibreria religiosa Ramon Llull de Lleida.

Solemne Missa Crismal i benedicció dels Sants Olis

Com és costum a la tarda del Dimarts Sant, la Catedral de Lleida acollí la celebració de la solemne Missa Crismal, precedida de la celebració comunitària

del Perdó. La Missa fou presidida pel bisbe administrador apostòlic Mons. Javier Salinas Viñals i celebrada per la pràctica totalitat del presbiteri diocesà, prop de

noranta concelebrants, a més a més de cinc diaques i els quatre seminaristes que actualment té la diòcesi de Lleida.

El bisbe Salinas en la seva Homilia, després de significar la celebració de la Missa Crismal i de convidar als preveres a superar la superficialitat en la seva acció pastoral, referint-se segons les seves paraules a alguns temes que demanen una resposta coratjosa, digué que calia una actitud de comunió eclesial i respecte a la disciplina eclesiàstica: "... fidel a aquesta disciplina eclesial, davant d'alguns problemes que afecten a la diòcesi, he manifestat la meua fidelitat a la promesa d'obediència que vaig fer al Sant Pare. Aquesta disciplina em sembla fonamental si no volem que altres interessos, no pròpiament eclesials orientin les nostres decisions com a pastors. Viure dintre d'aquesta disciplina, no suposa renúncia a la recerca de la justícia ni de la veritat, però demana sempre fidelitat a la comunió eclesial"

El Sr. bisbe, asseverà també que calia viure la resposta a aquests

problemes amb els instruments propis de l'Església i amb esperit eclesial: "...serà aquesta una manera molt important de preparar el camí del nou bisbe, que trobarà una Església que, com tantes altres, té les seves dificultats però roman unida en allò essencial i respectuosa amb la disciplina que garanteix la comunió eclesial", digué Mons. Salinas.

Tot seguit, els preveres i religiosos concelebrants, davant el Sr. Bisbe i els fidels que omplien la catedral, renovaren les promeses sacerdotals i es procedí a la benedicció dels Sants Olis, que durant l'any seran emprats per a l'administració dels sagraments en les diverses parròquies de la ciutat i diòcesi de Lleida. És costum que tots els anys sigui un poble distint de les Garrigues qui faci ofrena de l'oli per a la seva benedicció. Enguany l'oli fou ofert pel poble i parròquia del Soleràs.

La celebració fou solemnitzada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida, sota la direcció del mestre de capella Mn. Joaquim Mesalles.

Càritas, escola de l'amor fratern

El Dijous Sant, els cristians celebrem la institució de l'Eucaristia i el Dia de l'Amor Fratern. És la festa patronal de Càritas i per descomptat també de Troballes.

En aquest esdeveniment s'inspira l'acció d'ambdues: "Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics." (Jn 15,13). "Us dono un manament nou: que us

estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres.” (Jn 13, 34)

Les lectures evangèliques d'aquest dia posen en boca de Sant Pau la narració de les paraules de l'Eucaristia, mentre que l'evangelí ens convida, amb el lavatori dels peus, al servei. La sobretaula d'aquesta primera i única Eucaristia celebrada per Jesús va ser llarga, amb sabor a intimitat, testament, comiat, però sobretot amb sabor d'amistat i d'amor. Jesús va voler ensenyar-nos els fonaments de la caritat que construeix éssers humans plens, a la seva mesura. Com el millor educador, no es va accontentar amb anunciar un estil nou de relacions, ni d'assenyalar amb només paraules les característiques de la nova societat que convida a somiar. Diuen que l'exemple no és la millor manera d'ensenyar... és l'única! Per això, ens va donar el millor exemple de la caritat que ha de regir les nostres relacions interpersonals i comunitàries. No només ens 'va dir' què havíem de fer, sinó que 'va fer' allò que considerava fonamental per a l'edificació del seu cos. “Mentre sopaven, s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duia cenyida”. (Jn 13, 4-5)

El Dijous Sant no és història passada que podem recordar nostàlgicament com un bell succés. És realitat d'avui i pren tota la força de la novetat i actualitat quan la comunitat

cristiana practica la caritat i celebra l'eucaristia. No es pot separar el sagrament de l'eucaristia de l'acció caritativa. No es pot rebre el Cos de Crist i sentir-se allunyat dels qui pateixen fam i set.

De la comunió eucarística ens ha de sorgir tal força de fe i d'amor que visquem oberts als altres, a les seves necessitats. Només l'amor allibera a la persona de tot allò que l'esclavitza, només l'amor fa créixer, florir. Sense amor, sense justícia social, sense solidaritat, sense caritat manifestada en obres, no veig possible que hi hagi veritable Eucaristia. Aquestes idees les expressa molt millor el Papa Benet XVI en l'Encíclica “Deus Caritas Est”.

El Dia de l'Amor Fratern s'ha anat arrelant a Càritas com una celebració que ens inspira i motiva a qui ens hi impliquem. És un dia per poder seguir aprenent a servir, a rentar els peus, a guarir les ferides, a treballar per la justícia, a defensar als indefensos, a oferir amistat a l'ancià i al malalt ignorats, a integrar als exclosos, a oferir la mà d'amistat a l'emigrant. És un dia per aprendre a compartir el què som i el què tenim, per aprendre a conviure en solidaritat, per crear comunitat.

Càritas és una escola d'Amor Fratern. La quantificació numèrica dels serveis materials que ofereix i de les seves variades i múltiples accions, queden empetitides davant els valors i la realitat que mouen els programes. Qualsevol grup de Càritas parroquial, per petit que sigui,

és un referent que revifa la sensibilització de les consciències davant unes responsabilitats socials que corresponen a tots. Són nombroses les persones que recuperen la seva dignitat gràcies a l'acollida i al suport que troben en Càritas diocesana i en les Càritas parroquials.

Els grans tresors de Càritas són els pobres, i també els socis i centenars de voluntàries i voluntaris que es dediquen generosament als menys afavorits. Cal dir, però, que aquesta mateixa ajuda que es dóna reverteix sobre elles i ells en forma

de guanys morals i espirituals. Quan en la nostra relació amb els pobres sabem donar i rebre, el benefici és mutu i tots sortim dignificats.

La nostra Assemblea del 15 de desembre va aprovar el Model d'Acció Social. És un document que recull els principis que animen tots els programes de Càritas. Espero que aviat sortirà imprès i la seva lectura ens animarà a tots a continuar en el nostre amor i servei als pobres.

Gmà. Benet Arbués
Delegat de Càritas

Aniversari de la Unió Eucarística Reparadora, UNER

El Grup de la Unió Eucarística Reparadora de Lleida, ha organitzat com cada any, diverses activitats per commemorar l'aniversari de la seva fundació, el dia 4 de març de 1910.

Em aquesta darrera ocasió han estat els següents: el divendres dia 29 de febrer, a les 18.30 h., "Hora Santa", a la parròquia de Sant Pere. Seguidament la Santa Missa, celebrada pel Consiliari de la UNER, Mn. Josep Martí Cristòfol.

El dissabte dia 1 de març, a les 17.30 h., a l'Acadèmia Mariana i sota la direcció del P. Lluís Noguero, ocd, es passà el vídeo "Vida i obra

d'Edith Stein", i tot seguir "fòrum" sobre aquest, amb diàleg i intervencions diverses que resultà molt interessant.

En acabar els actes, ens vàrem unir a la Santa Missa que tingué lloc a les set de la tarda, a l'oratori de la Verge Blanca, concelebrada pel Director de l'Acadèmia, Mn. Salvador Gené i per nostre Consiliari, Mn. Josep Martí Cristòfol.

El diumenge, dia 2 de març, a les deu del matí, sortírem cap a Seròs, per poder participar en la Missa d'aquesta localitat, oficiada pel seu Rector, Mn. Francisco Ribas; en finalitzar i en la "Capella del Santís-

sim”, on es venera el “Sant Àngel”, patró del poble, acte eucarístic, amb participació notable de veïns d’aquesta localitat.

Més tard, visita cultural a Avinyana; acabant el matí amb un àgape fratern que tingué lloc a la mateixa localitat de Serós.

A la tarda, tinguérem els actes normals de cada primer diumenge de mes, presidits pel nostre Consiliari, Mn. Josep Martí, a la capella de la Residència de la “Verge de la Medalla Miraculosa”; a les 17 h.

meditació, seguida de la Santa Missa i reunió; acabant així els actes de l’aniversari.

No comptem amb un gran nombre de “Maries del Sagrari”, però les que continuem, seguim el carisma del Beat Manuel González, el qual, entre moltes altres recomanacions, ens va dir: “El coneixement de Jesús es converteix en simpatia, compenetració, en amor de Jesús i de tot Jesús, i l’amor en imitació interior i exterior, gairebé en reproducció de Jesús”.

